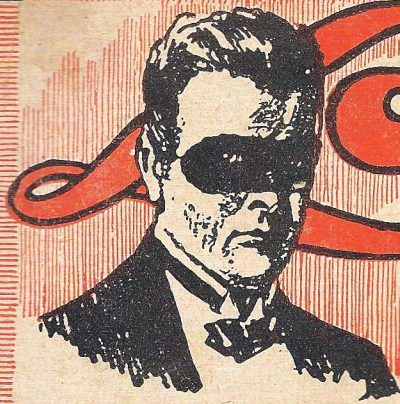

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

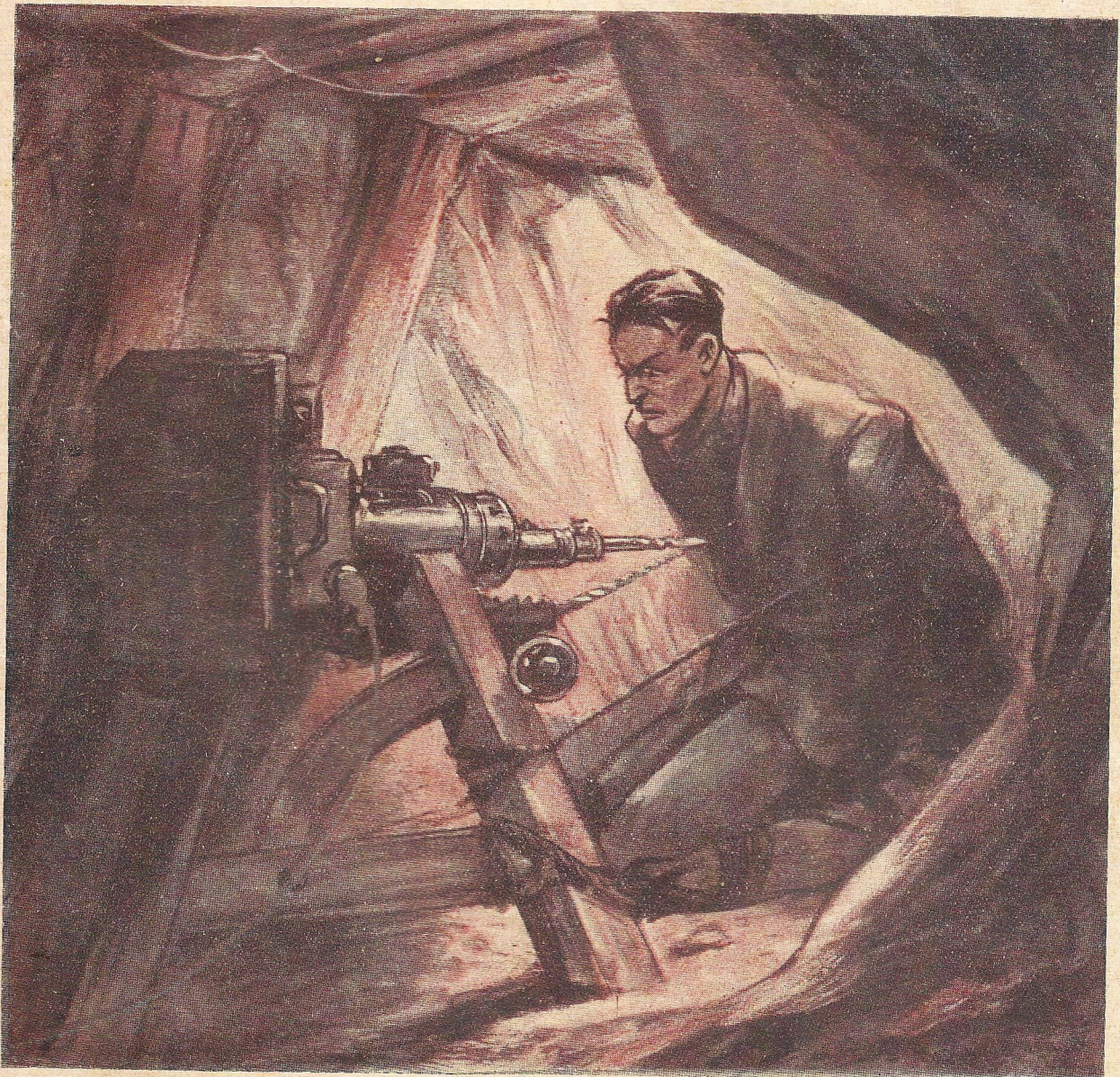
genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 990

DE KONING VAN DE HAVENWIJK.

fr. 1.50

De boor des doods kwam bij iedere omwenteling een fractie van een millimeter naar voren.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHERGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46. GENT.

NIEUWE SERIE

De Koning van de Havenwijk

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

**10 mooie Jeugdboeken
voor een Riks!
Zie bladzijde 32.**

HOOFDSTUK I.

HET VREEMDE GELUID

Er zijn wijken in Londen, die de Londenaar van het Westen in het geheel niet kent, ja, waarvan hij ternauwernood gehoord heeft, en die dan ook eigenlijk geen verblijfplaats zijn voor de bewoners van de oude heerenhuizen in Mayfair en rondom het Hyde Park, en die toch stellig in hun soort buitengewoon belangwekkend zijn — al zou men den vreemdeling gaarne willen afraden, er na het vallen van de duisternis zijn voeten te zetten.

De matrozen echter van de binnenvallende schepen, — heel wat minder in aantal dan „in den goeden ouden tijd” denken daar natuurlijk anders over, en voor hen zijn die wijken daar in het verre Oosten, door de Theems bespoeld, een soort van Paradijs, na een lange vaart op zee, al is het dan ook een Paradijs met een eigenaardig soort engelen!

Het kon omstreeks één uur in den nacht zijn, toen een paar van die zeelieden, eenvoudig gekleed maar blijkbaar in een opgewekte stemming over de smalle kade zwalkten, die het donkere Theemswater scheidt van een rijtje lage, zeer oude huizen, die eigenlijk reeds

lang met den grond gelijkgemaakt hadden moeten zijn, daar zij nauwelijks vielen aan te merken als verblijfplaatsen voor den mensch. Ja, de deftige lieden uit het Westen, zoeven genoemd, zouden zich waarschijnlijk wel een paar malen bedenken, alvorens zij er hun dure rashonden zouden willen huisvesten.

In vele van die huizen echter heerschte nog geenszins de rust, die men daar op dat uur verwacht had kunnen hebben. Uit sommige klonk een dof rumoer, als van stampende voeten op een houten vloer, en dan hing er boven de smalle straatdeur aan den kant van het water een lantaarn met groene ruitjes, die zachtjes met een piepend geluid heen en weer schommelde op den nachtwind.

In weer andere zag men licht schemeren, en wie daar had kunnen binnentreden — maar dat was lang niet gemakkelijk — zou men opiumschiivers hebben aangetroffen, en lang niet uitsluitend Chineezers! Want helaas, het kwaad woekerde nog steeds voort, greep ondanks alle maatregelen om zich heen, gesteund door de smokkelaars van het bedwel-

mende kruid, en had reeds klassen en standen aangetast, die tot dusverre vrij waren gebleven van dit ontzettende kwaad.

Soms kwamen een paar agenten voorbij — in deze gevaarlijke wijken, patrouilleerende Londensche bobbies —, steeds paars-gewijze, zoodra het daglicht heeft plaatsgemaakt voor de duisternis, hielden voor de opiumkitten stil, luisterden eens, en gingen verder, ofwel deden een inval die maar zelden iets opleverde, want een Chinees is een zeer slim wezen; men zal maar zelden opium in zulk een huis kunnen vinden. Meestal weet men het nog bijtijds te verbergen. Wat er gevonden wordt heet onveranderlijk het eigendom te zijn van de bezoekers, die het hebben meegebracht — en het tegendeel is niet gemakkelijk te bewijzen.

Die nacht viel er van de agenten niets te bespeuren — het was vrij stil — en plotseling werd die stilte op een even onverwachte, als ruwe wijze verbroken.

Uit een der oudste, meest vervallen huizen, klonk plotseling een schel gegil, klaarblijkelijk door een vrouw geuit, een deur vloog bonzend open en tegen den muur, en een vrouw snelde de straat op, in een soort van schamel avondtoilet, bestikt met pailletten en glinsterende kralen, en zwaar gepoederd.

Misschien kwam het daardoor, dat zij zoo doodsbleek leek, dat haar oogen zoo zwart en zoo groot waren in het doodelijk verschrikte gelaat.

Het was duidelijk de bedoeling van deze vrouw, de vlucht te nemen, maar zij kwam niet ver, hoogstens een paar stappen, want een zeer groote, breedgeschouderde kerel stormde op zijn beurt het huis uit, had haar met een paar stappen ingehaald, en slingerde haar ruw tegen den grond, na haar bij haar pols te hebben geprepen.

Alsof de vrouw begreep dat nu verder ieder verzet nutteloos was, bleef zij zachtjes kreunend liggen, voorover, haar hoofd beschermend met de armen.

De groote kerel met zijn vuurrood gezicht en zijn groenachtige oogen, die van dolle woede flakkerden, bleef haar vasthouden bij een pols, en scheen toen rond te zoeken naar iets, waarmee hij de weerlooze vrouw kon tuchtigen.

Hij kreeg een stuk hout in het oog, een onderdeel van een kist of iets dergelijks, dat op de vensterbank van het huis lag, greep het, hief het omhoog, en wilde toeslaan, toen een rustige stem vlak bij zijn gezicht de woorden zei:

— Een vrouw slaan is altijd laf, man — maar een vrouw slaan met een zwaar stuk hout is

het gemeenste wat ik ken, en staat gelijk met moord. Gooi jij dat latje maar weg, vader!

De reus was een oogenblik verbluft, en in de halve duisternis zochten zijn woedende oogen naar den man die de woorden gesproken had. Het was een der beide varensgezellen, die naderbij was getreden.

Toen de reus hem in het oog kreeg, mat hij hem van het hoofd tot de voeten, liet een schor lachje hooren en gromde:

— Zoo'n Hollandsche turfschipper! Ga weg jij met je lakensche petje, of ik sla het over je oogen!

Hij hief het stuk hout opnieuw op — en toen bleef hij verbluft en met een soort van ongeloovige verbazing naar zijn groote, leege hand staren, want op een onverklaarbare wijze was het stuk hout hem eensklaps ont-rukt, en lag twintig meters verder op de morsige keien.

En toen greep eensklaps een dolle woede den kerel aan. Hij hief zijn rechtervoet op, en wilde de rampzalige vrouw, na haar te hebben losgelaten, op het slecht beschermde hoofd trappen, toen hij zich eensklaps terugvond, een paar meters verder zittend, op den uitgesleten drempel van een opiumkit, waarvan de deur onder zijn zwaar gewicht krakend was opengevlagen.

Hij had het besef, dat hij ergens een stoot had gekregen, midden in zijn gezicht en hij kwam een weinig duizelig overeind, brullend als een getergde stier, en rondziende naar zijn belager.

— Dat heeft een vervloekte Hollander gedaan! galmde hij, met de rug van zijn hand het bloed van zijn neus wrijvend.

— Ik heb het wel gedaan, maar een Hollander ben ik niet, zeide de matroos kalm. Maar deze vuist hier is toch tamelijk hard, en ik zou je aanraden, die ongelukkige vrouw met rust te laten, of ik zal je in slaap wiegen op een wijze, die je zal heugen!

Intusschen waren in de duistere gang van het huis, waar uit de vrouw had willen wegvluchten een aantal mannen verschenen, die er al zeer uiteenlopend uitzagen. Er waren eenige kerels onder met een ongunstige tronie, harde knuisten — en waarschijnlijk een groot knipmec in hun zak — maar er was ook een oude man in smoking, met een kaal hoofd, en waterige, half dichtgeknepen oogjes, die blijkbaar vergezeld werd door een veel jongeren man, eveneens in avondtoilet, met een bleek gezicht en stekende, zwarte oogen.

De oude man was ontegenzeggelijk een

weinig beschonken, maar de jongen was broodnuchter, zijn stem had een harde metaalklank, toen hij uitriep, zijn sigaret wegwerpend:

— Wat is dat, Dan Sprinkle, laat jij je op je kop zitten door een kereltje, dat een hoofd kleiner is dan jij, en ik heb me nogal laten zeggen dat je onoverwinnelijk was en zoo sterk als een paard. Man, je bent een kwal!

De belediging was zoo verschrikkelijk dat de reus met een soort gebrul op den spreker toesprong, maar die keek hem even aan met zijn stekende oogen, en de man mompeldé iets voor zich heen, krabbelde verlegen terug, en toen begreep hij dat de belediging geheel en al onverdiend was en hij zocht allereerst weer naar de vrouw, teneinde te toonen dat hij niet bang was, en om haar desnoods dood te slaan, als hij het slechts op die wijze kon toonen.

Maar de vrouw was vlug opgestaan en stond op veiligen afstand aan de overzijde van de kade, vlak bij een der vele steigertjes, die men daar vindt en naar het scheen klaar om in een vletje te springen, waarvan zij het touw al in de hand hield en zich roeiende te redden.

— Kom jij dadelijk terug, slet, schreeuwde Dan Sprinkle of ik zal je villen als een aal.

— Jij steekt geen vinger naar haar uit, tenminste zoolang ik er bij ben, zeide dezelfde rustige stem.

— Zou jij me dat durven beletten? hoorde de reus op den matroos toetredend.

— Ja dat durf ik!

— Hier, neem dat dan van mij!

Sprinkle had met al het gewicht van zijn lichaam toegeslagen, en nu ondervond hij de tweede verbazing van dien nacht, want zijn ijzerharde vuist trof slechts de lucht, en zijn tegenstander kreeg allen tijd, nauwkeurig den slag voor te bereiden en toe te brengen, die Dan Sprinkle velde zooals de hamer van den slager den os velt.

Met een soort van snik vouwde hij zijn zwaar lichaam als het ware dubbel, en viel als een zoutzak neer, en nu dacht hij er zelfs niet aan om weer op te staan, want hij was bewusteloos.

Het was alles zoo verbijsterend snel in zijn werk gegaan, dat niemand goed begreep wat geschied was, vóór Dan op zijn achterwerk tegen den voorgevel van het huis belandde, met een doffen dreunenden smak.

De jongeman in avondtoilet had kalm een versche sigaret opgestoken, en keek met een eigenaardige uitdrukking in zijn donkere oogen naar den matroos, die het boksen blijkbaar zoo goed machtig was.

— Dat heb je knap gedaan, vriend — maar als je je leven op prijs stelt, dan zou ik nu voorloopig maar buiten het bereik van Dan Sprinkle blijven! Misschien bokst hij niet zoo goed — maar hij weet uitstekend met een mes om te gaan!

— O, als het daar op aankomt — ik weet ook wel hoe ik een knipmes moet hanteeren, zeide de matroos schouderophalend, maar in ieder geval zal ik nooit toestaan, dat er een vrouw wordt mishandeld, door een kerel die haar met één slag zou kunnen dooden! En ik waarschuw hem....

Hij zweeg plotseling.

In de verte klonk het geluid van een snelnaderende auto, en nog duidelijker klonken de stappen van een paar mannen die naderbij kwamen.

— Politie! zeide de jongeman fluisterend. Laten we maken dat we wegkomen. Ik voel niet veel voor een optocht naar een politieposthuis — hoe denkt U daarover, Oompje?

De oude heer met de lodderige oogen scheen er volstrekt niet over te denken, of, als hij er over dacht, dan vond hij het volstrekt niet erg, want hij hief met overslaand geluid het begin van een cabaretliedje aan, en poogde toen een paar danspassen te schetsen, maar na de eerste seconde, waren zijn krachten reeds volmaakt uitgeput en de jonge elegante man trok hem haastig het huis binnen, de deur ging dicht, en het werd stil.

De vrouw was bliksemsnel in het vletje gesprongen, duwde het met het haakje van den steiger, en verdween vlug in de schaduw van een groot kolenschip, dat midden op de river voor anker lag.

De matroos die Sprinkle had neergeslagen, greep zijn makker, die zwiingend was blijven toezien bij den arm, en trok hem haastig een steegje binnen met de woorden:

— Kom vlug mede, Brand. Het dient tot niets of wij hier blijven, en de politie in de armen loopen. Zij hebben zeker het gillen van de vrouw gehoord.

— Maar zul je dan nooit verstandiger worden, Edward? zeide de ander op een toon van wanhoop. Het is maar goed dat de politie kwam, want hoe zou je het hebben willen opnemen tegen de bende daar in het verdachte huis?

— Geen verwijten, Brand! waarvan je trouwens niets meent. Sedert wanneer zouden we het lijdelijk aan zien, dat een vrouw met een stuk hout door een kerel van den kracht van onzen Henderson, zou afranselen? Mis-

schien zou de eerste slag haar hebben vermoord.

De twee vrienden liepen een paar oogenblikken voort, tot zij volstrekt niets meer hoorden, en toen begon de jongste weer, die groote, blauwe oogen had:

— Heb je die twee heeren in avondtoilet gezien? Het is mij een raadsel, dat lieden van hun soort zich in zoo'n halsafsnijders-hol durven begeven!

— Dat is zeker zonderling genoeg, Brand! zeide Lord Edward Lister, alias John Raffles, nadenkend. Je hebt hen natuurlijk herkend?

— Herkend? herhaalde Charly Brand in de grootste verbazing. Kennen wij die lieden?

— Zooals men zijn club-medeleiden behoort te kennen, Brand! De oude heer is een half jaar geleden als lid aangenomen — tegen mijn zin overigens, want ik had reeds toen zonderlinge noten over hem hooren kraken. Ben je er nu nog niet? Die twee waren Ronald Farguhar met zijn veelbelovenden neef Oliver Twickenham.

Brand slaakte een kreet van verbazing en hernam:

— Maar — de oude Farguhar is schatrijk! Wat doet hij dan in zulke moordholen?

— Ja, wat doet zulk een oude dwaas wel eens meer voor gevaarlijke dingen? Hij was het, daaraan twijfel ik geen seconde. Ik moest het eens onderzoeken, wat hem bewogen kan hebben, met zijn neef in deze havenwijk te komen — met dienzelfden neef, dien hij een paar jaar geleden uit zijn huis heeft gejaagd?

De twee mannen liepen op dit oogenblik opnieuw langs de Theems, die zij door een paar donkere kronkelende slopjes opnieuw bereikt hadden, toen Raffles die iets vooruitliep, eensklaps stilhield. Aan Brand die al zijn bewegingen onmiddellijk herkende, vroeg hij na een paar seconden heel zacht:

— Hoor je niets?

— Niet het minste! Heel in de verte heb ik zooveen een taxi hooren voorbijrijden, bedoel je dat?

— Neen het is een heel ander geluid, zonderling dat je niets hoort! Je moet toch....

Weer hield hij verwonderd op. Hij was een paar stappen teruggekeerd om beter met Brand te kunnen spreken en nu vervolgde hij verbaasd:

— Dat is zonderling! Nu hoor ik zelf ook niets meer! En toch, daar even — een vreemd, hoog, aanhoudend geluid, als van een stoomfluit, maar dan heel in de verte. Kom, misschien heb ik het mij verbeeld, en het is wellicht een

schip op de Theems. Laten wij maar vlug naar huis gaan, het is vrij laat geworden met ons onderzoek in deze wanhopige arme buurten!

Nauwelijks hadden zij weer een paar stappen gedaan, of Raffles stond opnieuw stil en zeide op zachten toon, Brand bij den arm vattend:

— Luister nu! Nu klinkt het geluid opnieuw! Hoor je het nu?

Brand luisterde eenige oogenblikken aandachtig en fluisterde toen opgewonden:

— Ja, nu hoor ik het! Dat is zeer eigenaardig! Ik zal nu een stap verder doen — nu hoor ik niets meer!

De twee mannen keken elkander een oogenblik verwonderd aan en Raffles zei glimlachend:

— Brand, naar alle waarschijnlijkheid hebben wij hier te doen met een zeer gemakkelijk te verklaren en eenvoudig effect van terugkaatsing van het geluid! Denk aan de fluitergalerij in de St. Paul's kerk. Op een zeker punt van die galerij is ook het zacht gefluisterde woord dat aan een der uiteinden wordt gesproken, gemakkelijk te verstaan, twee stappen terug en twee stappen verder hoort men niets.

— Maar hier is geen fluitergalerij!

— Neen — maar toch wel iets dat in vorm er eenigszins op gelijk! Kijk maar eens rond!

De twee mannen bevonden zich op dat oogenblik tegenover een zeer groote bewaarplaats van oud roest, waar nog voortdurend gesloopt werd aan allerlei afbraak uit schepen, die half op den wal, half in het water lagen, en een geweldig groote brouwketel.

Een van die ketels nu, een ware reus van wel 5 meter hoogte, was ongeveer voor de helft gesloopt, en de twee mannen stonden juist tegenover het middelpunt van die reusachtige reflector van koper, als zij het vreemde, doordringende, fluitende geluid vernamen.

— Wat kan het toch zijn? vroeg Brand na eenige oogenblikken. Waar komt het vandaan? Wat een eigenaardig, gonzend gerucht.

— Wat het is, zou ik je niet precies kunnen zeggen — ofschoon het gelijkt op het werken van een motor, die een ventilator in beweging brengt, zooals men die aan boord van de groote schepen wel vindt — maar waar het vandaan komt is vrij gemakkelijk vast te stellen!

Raffles ging in het middelpunt staan van den halven cirkel, door den koperen brouwketel nauwkeurig gevormd, nam de plaatsing daarvan precies op, en wees toen naar een klein, smal, vooroverhellend huis, dat geheel donker was, met de woorden:

— Ik denk dat het uit dat huis komt, Brand!

En let nu op dit vreemde! Wanneer we een paar stappen achteruit doen, dus meer naar den ketel toe, dan hooren wij ook niets meer. Wij moeten juist in het brandpunt staan van de geluidsgolven die door dezen hollen koperen wand met een doorsnede van ruim 6 meter worden teruggekaatst! Het ding werkt precies als een brandglas! Daaraan is het ook toe te schrijven, dat men vlak voor het huis staande niets hoort!

— Ja, het is eigenaardig — zullen wij verder gaan?

— Slaap, Brand? vroeg Raffles eenigszins spottend.

— Ik heb geen slaap — maar waarom zouden wij hier nog langer blijven?

— Wel, om naar den oorsprong van dat zonderlinge geluid een onderzoek te doen

gaf Raffles ten antwoord. Is het niet merkwaardig dat in deze wijk, en op dit uur van den nacht onder den grond een machine werkt?

— Onder den grond? herhaalde Brand verwonderd.

— Natuurlijk! Buk je eens, neen, wat dichter hierheen, en leg nu je hand op den grond. Je voelt duidelijk het sidderen van den bodem — en ook hier is een knooppunt van trillingen! Een meter verder op zij bemerk je niets! Verwonderlijk is dit alles, heelemaal niet — op het feit, dat het in deze buurt en op dit uur geschiedt!

— Om kort te gaan — wij gaan het onderzoeken, besloot Brand met een diepe zucht.

— Geraden! En het zou mij niets verwonderen Brand, als het bleek, dat het zeer de moeite waard is, wat wij onderzocht hebben!

HOOFDSTUK II.

DE GEHEIMEN VAN EEN DISTILLEERDERIJ.

Zoo op het eerste gezicht bleek het huis dat Raffles had aangewezen, volmaakt ontoegankelijk te zijn.

De deur was stevig gesloten, en het eene venster er naast had een hoog kozijn en was daarenboven aan de binnenzijde met een ijzeren luik gesloten, zooals duidelijk te zien was bij het licht van een straatlantaarn die eenige meters verder stond.

Links en rechts was het huis begrensd, en de beide naburige huizen waren bewoond. Het linksche was een kleine drogisterij en het rechtsche een woonhuis.

Ook hier waren de ramen zeer stevig afgesloten met zware luiken, en men mocht zich terecht afvragen, of er wekelijk wel zooveel te beschermen viel aan het oudbakken verdroogde verschoten rommeltje, dat er in het uitstalraam van dien drogist placht te liggen.

Raffles stond nog in beraad, of hij de zeer moeilijke poging zou ondernemen aan de zijde van de kade het verdachte, schijnbaar slapende huis binnen te treden, toen zijn ge oefend gehoor een geluid opving, dat hem dadelijk Brand bij den arm deed grijpen, en met zich meertrekken in de duistere schaduw van den half gesloten brouwketel.

— Wat is er? vroeg Brand verschrikt.

— Stil! Geen woord! Riemslagen!

— Ik hoor niets — maar wat zou dat nog? Er wordt meer met een vlet op de Theems geroeid des nachts.

— Maar dan wikkelt men geen lappen om den riem, Brand, om het geluid zooveel mogelijk te dempen! Kom mede — wij moeten zien wat het is!

De bewaarplaats van oud-roest heette door een oud zelf ook geheel verroest hek van den openbaren weg te zijn gescheiden, maar het was voor de twee mannen al heel gemakkelijk om den brouwketel heen te loopen, en zich verder een weg te banen naar het water, temidden van een overvloed van roestige ankers, tandwielen, scheepsassen, schoepen van turbines, honderden meters scheepsketting en velerlei andere dingen, waarbij Raffles als gids optrad, zoodat Brand geen gevaar behoefde te loopen over die voorwerpen te struikelen, en door een onbehoorlijken uitroep de aandacht te trekken van die geheimzinnige roeiers daarginds.

Binnen enkele minuten waren zij het sloopingsterrein in de breedte overgestoken, en nu slopen zij voorzichtig op het water toe, zich diep bukkend, en een schuilplaats zoekend achter alles wat maar hoog en breed genoeg was.

Brand hoorde nog steeds niet anders dan zijn eigen zachte voetstappen, en toch was hij er vast van overtuigd, dat er inderdaad op het water iets naderde, iets, dat niet gaarne gehoord wilde worden, want hij kende de scherpte van Raffles' ooren die zich zeker niet zou hebben vergist.

Raffles had hem een wenk gegeven, na zichzelf op den grond te hebben uitgestrekt, en nu kropen de beide mannen op hun buik, heel voorzichtig tot waar een zware, vierkante balk den wallekant vormde.

De schaduw van een ouden locomotiefketel moest hem volkomen verbergen voor al degenen die zich links van hem op het water bevonden.

En toen hij voorzichtig het hoofd wat vooruitstak bemerkte Brand, dat Raffles zich niet had vergist — daar naderde inderdaad met groote behoedzaamheid een vletje, dat door een man werd voortgeroeid en de bladen van de roeispanten waren omwikkeld met oude lappen, juist zooals Raffles het had voorspeld.

Brand vroeg zich af, wat die lieden daar wel te zoeken hadden, in de buurt van deze slooperij, waar niets van waarde was te halen, tenzij men het met duizenden kilo's tegelijk wegsleepte — „en dat gaat niet met dat vletje” besloot Brand, grinnikend.

Waren het wellicht smokkelaars? Het was niet geheel en al onmogelijk, maar wat hadden zij hier dan te zoeken? Want er viel niet aan te twifelen — het vletje hield regelrecht aan op het kleine, wrakke steigertje, waarschijnlijk bestemd voor leveranciers die hun ouden rommel langs den waterkant kwamen afleveren.

Er klonk een heel zacht, schurend geluid, en het sloepje lag stil.

De twee mannen konden nu vaag een vijftal gedaanten onderscheiden, die zich in de vlet bevonden, en vier ervan begaven zich onmiddellijk aan land, dat wil zeggen dat zij op het steigertje stapten.

Raffles en Brand maakten zich reeds gereed, het hoofd te bieden aan een onaangename ontmoeting, want de steiger was nauwelijks tien meter verwijderd van de plek waar zij lagen, bijna geheel verscholen achter den locomotiefketel.

Maar die vrees was overbodig, want plotseling waren vier mannen verdwenen alsof zij door den grond waren gezonken. Slechts de vijfde was in de vlet achtergebleven, en keek aandachtig en wantrouwend om zich heen, waarschijnlijk beducht voor de komst van een motorboot van de havenpolitie.

— Dat is sterk! fluisterde Brand half voor zich heen. Waar zijn die kerels plotseling gebleven? Ik weet zeker dat zij het steigertrapje niet zijn opgegaan.

— Het is zeker eigenaardig genoeg, Brand! Ik gaf er heel wat voor als ik wist, op welk

een manier die mannen voet aan wal hebben gezet. Het steigertje is klein, en ik zie geen tweede boot. Laten wij rustig wachten!

Er verstreek bijna een half uur, en Brand begon op een bijzondere wijze naar zijn bed te verlangen, toen er plotseling weer leven kwam in den bewaker van het vletje die op zijn roetbootje in slaap scheen te zijn gevallen.

Hij keek scherp om zich heen en plotseling greep hij de riemen, gooide het touw los, waarmede de vlet voor den steiger was vastgebonden, stiet het bootje af, en begon haastig de rivier af te roeien, vlak langs de plek waar Raffles en Brand lagen, tot hij omstreeks dertig meter verder de riemen liet varen, het bootje naar den wal liet loopen, tot het gestuit werd door de steenen schoeiing en zich toen onder de roeibank uitstreckte alsof hij sliep! Nog geen vijftien seconden later begrepen de beide toeschouwers, wat het doel was van deze plotselinge vlucht en dezen zogenoemden slaap.

Uit de duisternis kwamen het groene en het roode zijlicht opdagen van een politieboot, terwijl aan den masttop het witte mastlicht glinsterde.

Het volgende oogenblik trokken de beide mannen zich overhaast terug achter den ketel, want het scherpe, helwitte licht van een schijnwerper zwalpte over het water van de Theems, beschreef een boog en bleef een kort oogenblik rusten juist op de plek die zij zoeven verlaten hadden.

De lichtbundel vatte eveneens voor een kort oogenblik het plekje, maar de slaper was waarschijnlijk verborgen door het zijboord, want de politieboot doofde het zoeklicht en voer langzaam verder.

En niet zoodra was de grijze motorboot uit het gezicht, of de man die zich slapende hield ontwaakte, greep opnieuw de riemen en roeide weer terug naar het steigertje.

Hij liet een heel zacht gefluit hooren, er klonk een geluid van metaal op metaal en even plotseling als zij verdwenen waren, kwamen de vier mannen weer te voorschijn.

Maar thans gingen zij gebukt onder zware lasten naar het scheen — tastbare lasten, die een rond en een vierkant vorm hadden, en die zij niet zonder moeite overdroegen in het vletje.

Raffles en Brand zagen het voortdurend dieper zinken, en zij begrepen dat die vier mannen onmogelijk thans nog plaats konden vinden in het schuitje, dat tot aan het dolboord volgeladen was met kisten en vaten.

De man die geroeid had scheen een paar instructies te krijgen, want er ging een snel gefluister heen en weer, toen greep hij opnieuw de riemen en het vletje roeide weg, geholpen door het opkomend tij.

Tien tellen later was er noch van het sloepje, noch van de vier mannen iets meer te zien.

Ditmaal echter hadden zij zich verwijderd wat men langs den normalen weg zou kunnen noemen; zij waren de steenen trap van het steigertje opgestapt en hadden over het terrein vol oude rommel heen de straat bereikt, waarbij zij Raffles en Brand op een afstand van nauwelijks tien stappen waren gepasseerd.

— Vindt je dit niet zeer merkwaardig, Brand? vroeg Raffles zoodra het weer stil was.

— Dat zal van je voornemens afhangen, Edward! Als je van plan bent nu dadelijk naar huis te gaan, dan ben ik geneigd het zoo merkwaardig te vinden als je maar wilt, maar in het tegenovergestelde geval....

— Maar mijn waarde Brand. Je meent toch niet in vollen ernst, dat je nu naar je slaapkamer verlangt? Wel, man — wij moeten dit onderzoeken! Ik herinner mij den titel van een aardig stuk: „geld ligt op straat.” Maar in dit geval ligt het er onder, en wij moeten het halen!

— Misschien is het er geweest — maar het is er nu niet meer, zeide Brand wanhopig. Natuurlijk is het een geheime destilleerderij en het fabrikaat is zoeven weggevoerd! Wat denk je er dan nog te vinden?

— Geld natuurlijk! En heel veel geld ook. Deze menschen fabriceren geen sterke drank om philanthropische beweegredenen. Er wordt zeer veel geld mee verdiend — en het is juist van dat soort geld, dat ik zoo gaarne in mijn brandkast zie! Komaan, Brand, weg met die uitdrukking van je gelaat! Je kunt morgen slapen zooveel je wilt, maar nu moeten wij het geheim onderzoeken van die plotselinge verdwijning.

— Maar wij hebben niet op zulk een onderneming gerekend! zeide Brand klagend. Wij hebben nauwelijks wapens!

— Dat is een zeer zonderlinge uitdrukking! Wat noem jij nauwelijks wapens! Jij hebt een browning, en ik heb een revolver. Is dat soms niet ruimschoots voldoende? Niet langer getalmd, maar de zaak onderzocht.

Raffles was al overeind gekomen, en sloop op het steigertje toe, en Brand gaf ieder verzet op, zooals hij het steeds had opgegeven en volgde hem.

Weinige tellen daarna begrepen zij, hoe het viertal op zulk een zonderlinge wijze uit hun gezichtskring was verdwenen!

De kademuur was, gemeten van den steigervloer af, bijna twee meter hoog, en in het midden bevond zich een groot rooster, bijna een meter in doorsnede, en dat naar alle waarschijnlijkheid, de niet meer gebruikte uitmonding van een rioolbuis afsloot. Er kwam tenminste een kwalijke lucht uit de donkere buis, waarvan men het begin door het rooster heen kon zien.

Het was een soort van deur, en afgesloten met een heel eenvoudig hangslot.

Alles was echter roestig en vuil, en niemand zou stellig op het denkbeeld komen, eens te willen onderzoeken, wat er zich achter die roosterdeur bevond.

Maar Raffles had „een bui van werkwoede” zooals Brand hetwel eens noemde, en in een wip had hij dat hangslot geopend met een van de fijne loopertjes, die hij bij dergelijke nachtelijke uitstapjes nooit naliet bij zich te steken.

— Kom! zeide hij zeer kalm, terwijl hij zonder zich te bedenken, de oude rioolbuis binnenstapte.

— Goede hemel — wat stinkt het hier! waagde Brand na eenige oogenblikken.

— Maar het geld aan het einde van deze buis stinkt niet, Brand — en geld stinkt nooit, zooals je reeds bij Ovidius kunt lezen.

— Ja, maar ik kan geen hand voor oogen zien, jammerde Brand verder.

— Blijf maar achter mij, ofschoon ik moet bekennen, dat het op dit oogenblik ook voor mij een duistere zaak is.

Tien minuten gingen voorbij, en nog altijd kropen de twee mannen op hun knieën voort, ofschoon zij ook in diep gebukte houding hadden kunnen gaan, toen Raffles plotseling een waarschuwend gesis liet hooren, en ophield met zijn voortgaande beweging.

Beide mannen hadden bijna tegelijkertijd, hetzelfde eigenaardige geluid vernomen dat hen dienzelfden nacht reeds verrast had. Het was nu echter veel duidelijker.

En Brand fluisterde eensklaps, in de tastbare duisternis:

— Er is een ding dat mij niet recht duidelijk is, Edward. Wil je mij eens zeggen sedert wanneer er motoren of stoomwerktuigen te pas komen bij het destillatieproces?

— Ze komen er in het geheel niet bij te pas, Brand. Dat gebrom is dus afkomstig van een machine, die voor andere doeleinden

dient. Het belangwekkende van de zaak is juist, dat nieuwe doel te ontdekken.

— Het kan ons den hals kosten! zuchtte Brand zwaarmoedig.

— Niet zoo pessimistisch Brand, waarschuwde Raffles bestraffend. Ik geloof niet dat dit soort van lieden zoo bloeddorstig is! Wij zullen het overigens wel zien.

— Dat zullen wij — laat ons hopen dat dit dan niet te laat zal zijn! Gaan wij verder?

— Natuurlijk! Wij naderen het doel. Het is jammer dat wij Henderson niet bij ons hebben — hij heeft zulk een bijzonder fijne neus voor alcoholica! Hij zou ons als het ware op de reuk af naar de plek hebben kunnen brengen, waar het goedje gefabriceerd wordt. Maar stil eens — ik geloof dat ik daar een flauwe lichtstreep gezien heb. Laten wij voorzichtig zijn.

— Die waarschuwing is volmaakt overbodig, Edward! Als het aan mij lag, zou ik

zoo voorzichtig zijn dat ik dadelijk weer rechtsomkeert maakte.

— Stil nu! beval Raffles.

Een oogenblik bleef het volkomen stil. Want plotseling was het gonzen van de machine opgehouden!

Die stilte had iets onheilspellends.

Plotseling stond de donkere, kwalijkkriekende tunnel voor een kort oogenblik in een daghelder licht, dat de oogen van de beide mannen pijn deed en ze dwong ze even te sluiten.

Er klonk een geluid van een ijzeren deur, die geopend en dadelijk daarop weer gesloten werd.

Een woedende stem schreeuwde een paar woorden, en een gerucht klonk, alsof een ijzeren schuif knarsend door de sponningen liep.

En met een klaterend, frisch geluid spoot een dikke straal water op tien meters voor de beide mannen met kracht de tunnel binnen....

BATCO DE WERELD **COUPONS**

worden verpakt bij vele
internationale sigarettenmerken
van uitsluitend hoge kwaliteit.

HOOFDSTUK III.

DOODSNOOD.

De straal was op zijn minst zoo dik als een arm en van een geweldige kracht.

De twee mannen werden als het ware erdoor achteruitgeworpen als door een reus.

Zij trachtten zich een kort oogenblik aan de gladde wanden van de tunnel vast te houden, maar de geweldige kracht van de dikke waterstraal maakte dit onmogelijk.

Zij poogden terug te kruipen, en het water volgde hen met een verschrikkelijke snelheid

— Naar den uitgang, Brand, riep Raffles met gesmoorde stem.

— Dat hoef je mij niet te zeggen — daar zorgt het water wel voor. Al zou ik niet willen, ik zou wel moeten. Ik drijf al!

Inderdaad stond het water binnen weinige seconden bijna een voet diep in de tunnel.

Met verbazende snelheid werden zij achteruitgedreven, totdat plotseling Brand een luiden schreeuw gaf, en met schorre stem uitriep:

— Gevangen! Ik kan niet verder — mijn voeten stuiten tegen iets hards!

Raffles gaf geen antwoord. Het volgende oogenblik was hij naast Brand, de hakken van zijn schoenen roffelden op een hard voorwerp en het klonk als metaal.

Het water werd er met groote kracht tegenaan gedreven, maar de belemmering week niet.

— Wij zijn verloren, Edward, riep Brand. De tunnel stijgt van hier, wij zitten als in een zak, in een kuil, en het is onmogelijk, tegen dien stortvloed op te zwemmen.

— Geloof je dat je zaklamp nog droog is?

— Ik behoef het niet eens te probeeren! Al mijn kleederen zijn doorweekt!

De duisternis was zoo volkomen dat de twee mannen elkander onmogelijk konden zien. Maar de hand van Raffles zocht en vond den schouder van Brand, en hij schudde hem krachtig door elkaar en schreeuwde hem toe boven het aanstormend geraas van het woedende water uit en met den moed der wanhoop:

— Als wij moeten sterven — dat het dan zij als mannen!

— Maar wij zitten hier opgesloten als ratten in den val! kermde Brand. Er is geen uitweg!

— Misschien toch wel! Ik heb de zoldering betast — die bestaat uit dikke planken!

— Wij zullen niet den tijd krijgen om die planken te vernielen. Binnen vijf minuten heeft het water den elleboog in de tunnel gevuld en wij zullen verdrinken als ratten!

— Vijf minuten kunnen voldoende zijn voor mannen die ernstig willen, Brand. Let op, let op, het water stroomt met niet zooveel woest geweld meer binnen — misschien is dat onze redding! Neem je browning — ik zal mijn revolver gebruiken. Laten wij onze wapens leegschieten op die ijzeren plaat, die het water tegenhoudt. Zes kogelgaten kunnen heel wat water doorlaten. Schiet boven de wateroppervlakte als je kunt.

Hijgend van opwindning haalde Brand niet zonder moeite het wapen uit zijn zak.

Hij hief het boven de oppervlakte, en zijn hart stond een oogenblik stil van doodsangst, angst dat het water reeds het kruit zou hebben natgemaakt.

Hij had bijna geschreeuwd van blijdschap, toen al de zeven kogels van zijn wapen met donderend geweld in deze nauwe ruimte den loop verlieten en gaten boorden in het dikke ijzer van de afsluitende platen.

Raffles volgde zijn voorbeeld — van zijn revolver ketste slechts één schot.

Het volgende oogenblik had het water de kogelgaten bereikt.

Vol angstige spanning, op zijn knieën liggend, wachtte Brand het resultaat af.

Zijn voorhoofd was met klam zweet bedekt, hij hield de rechterhand tegen de plaat gesteund en hij had wel willen ju chen toen die hand niet meer nat werd, toen het water nog maar heel, heel langzaam steeg.

Raffles had dit ook aanstonds bemerkt en zeide op ernstigen dringenden toon:

— Dit is nog niet voldoende, Brand. Hoewel angzaam — het water blijft toch stijgen en onze dood zou er des te afschuwelijker door zijn. Je hebt immers je knipmes bij je?

— Natuurlijk.

— Open het, en bewerk de planken boven je hoofd, ik zal je helpen.

En zwijgend begonnen de twee mannen te arbeiden. Herhaaldelijk raakten de lemetten van de messen elkaar — het hout was dik en stevig — maar dat waren ook hun messen en groote splinters kerfden zij van de planken, terwijl het water langzaam rees, tot het onder hun oksel was, en maar altijd werkten zij voort, terwijl hun ademhaling bemoeilijkt werd door het toenemende gebrek aan zuurstof en de samenpersing van de lucht door het binnendringen van het water.

Plotseling voelde Raffles dat zijn mes dwars door het hout heenging, en hij had moeite, het weer los te krijgen.

— Mijn mes is door het hout heengegaan! riep hij, bijna opgewekt. Vooruit Brand — moedig doorgewerkt.

— Ik kan bijna niet meer! hijgde Brand. Het water komt mij bijna tot de lippen! Dan wordt het tijd om op je rug te gaan liggen en te drijven! Nog wat geduld, nog tien minuten, en wij zullen een opening hebben, groot genoeg om er althans het hoofd door te steken.

— Maar mijn hoofd is mij niet voldoende! klaagde Brand. Ik wil ook mijn lichaam trachten te redden.

— Maar het hoofd is toch het voornaamste! Wacht eens — deze plank begint al mee te geven.

In de volkomen duisternis klonk een krakend geluid, en Brand hoorde het versplinteren van hout. Hij hief zijn hand boven het water uit, en die hand ontmoette geen hinderpaal meer. Hij duwde uit alle macht mee, en een vunze, duffe lucht als van een lang gesloten kelder drong in zijn neusgaten door.

Hij rukte en wrong aan de planken, en eindelijk liet er nog een los, hij kon zich optrekken — en het volgende oogenblik zat hij op den rand van het zoeven zelf gemaakte luik, het water rees niet verder, maar het stond dan ook nauwelijks een paar duimen onder den houten vloer.

Nog altijd kon hij niets onderscheiden. Zijn rondtastende hand greep juist in het kletsnatte haar van Raffles, die bestraffend zeide:

— Het is nu geen tijd om aan mijn coiffure te denken, Brand. Tracht wat op zij te gaan, zoodat ook ik deze ongewenschte badgelegenheid kan verlaten.

Brand kroop voorzichtig wat achteruit, en voelde hoe Raffles zich naast hem opwerkte, en hij hoorde zijn opgewekte stem, die zeide:

— Dat is achter den rug, maar het was op het laatste oogenblik!

— Ik bewonder je optimisme! zeide Brand

schamper. Wij zijn drijfnat, onze lampen zijn onbruikbaar, wij kunnen geen hand voor oogen zien, en wij zitten hoogstwaarschijnlijk in den kelder van een huis, waar iemand woont, die ons zonder eenig gewetensbezwaar als ratten zou hebben doen verdrinken. Ik kan niet inzien, hoe wij hier uit zullen geraken. — Als er tenminste een uitgang is, wat ik betwijfel!

— Maar ik weet werkelijk niet wat je nog meer kunt verlangen, zeide Raffles bestraffend. Wij zijn den verdrinkingsdood ontkomen en dat is voorloopig meer dan waarop wij hadden mogen rekenen. Laten wij elkander vasthouden, opstaan, en pogen, een muur te vinden! Waar er een is, zullen er waarschijnlijk ook vier zijn, en in een van die vier muren zal zich toch wel een deur bevinden.

Brand zocht en vond de linkerhand van Raffles. De twee mannen verhieven zich voorzichtig, maar die voorzorg bleek overbodig te zijn, zij stootten alleen het hoofd niet, maar zelfs de uitgestoken hand van Raffles, die bijna zes voet was ontmoette nog steeds geen zoldering.

Voetje voor voetje gingen zij vooruit, met de vrije hand voor zich uit tastend, en bijna tegelijkertijd fluisterden zij:

— Een muur!

Hun handen streken over den ruwen eenigszins vochtige wand, en intusschen schoven zij langzaam en voorzichtig hunne voeten telkens wat verder, maar een deur vonden zij niet, totdat Brand lakoniek opmerkte:

— Hier kan ik niet verder!

— Hoe zoo — niet verder?

— Een hoek!

— Welnu — wat belet je om dien hoek om te gaan? Vooruit, en niet getalmd.

— Ik hoor het geluid van den motor of wat het ook is, niet meer!

— Dat is geen wonder — wie weet hoe diep wij ons onder den grond bevinden! En wij zijn ook zeker vrij ver verwijderd van de plek waar het ding is opgesteld!

Het voorbijgaan van den eersten hoek leverde al evenmin eenig resultaat op als het passeeren van den tweeden.

Maar eensklaps ontmoette de hand van Brand hout, en hij fluisterde opgewonden en blij:

— Mijn hand heeft hout ontmoet! Ik geloof dat hier een deur is! O, ik gaf wel een vermogen voor een paar lucifers!

— Dat zijn van die beloften, die heel goedkoop zijn, Brand, omdat men ze toch niet kan nakomen. Wij moeten het nu eenmaal

in de duisternis trachten te doen. Ga eens wat op zij, zoodat ik mij kan overtuigen van de plaats en de hoedanigheid van het slot!

— Maar als wij eens eerst onderzochten, of die deur niet eenvoudig met een kruk te openen valt?

— Ik zie tot mijn genoegen, Brand, dat al dat water geen nadeeligen invloed heeft uitgeoefend op je denkvermogen. De opmerking getuigt van groote schranderheid. Nu, poog dan eens die deur te openen.

Brand zocht naar een kruk, maar die was er niet.

Hij vond een soort van ijzeren klink, maar het hielp hem niets of hij die heen en weer bewoog. Het ding was overigens stijf geroest en de deur was blijkbaar in jaren niet gebruikt.

Raffles, die de ongeduldige uitroepen van Brand hoorde, schoof hem zacht ter zijde, en het volgende oogenblik gleden zijn lenige vingers met hun zeldzaam gevoelige toppen over het roestige ijzer van het slot.

— Een heel gewoon en in millioenen exemplaren op de markt gebracht slot, Brand! zeide hij na eenige oogenblikken. Als er zich aan den anderen kant geen zware grendels bevinden, dan zullen wij, naar ik hoop, binnen tien minuten deze kelder verlaten hebben, waar het vochtig is en kwalijk riekt.

Er rinkelde iets, en Brand begreep dat Raffles aan het werk ging, en hij wachtte geduldig, zonder een woord te zeggen.

Er knarste staal op ijzer, en na verloop van nog geen vijf minuten hoorde Brand een eigenaardig gepiep, waarvan de aard niet twijfelachtig kon zijn — de deur draaide langzaam op haar roestige scharnieren!

En niet zoodra was die deur geheel geopend of een zwak lichtschijnsel ergens in de verte, op een niet nauwkeurig te bepalen afstand trof de oogen van de beide vrienden.

Zij bevonden zich aan het begin van een smalle gang, met gepleisterde wanden, en die

zij begonnen te volgen.

Het lichtschijnsel werd sterker. Nog altijd was het niet te zien, waar het vandaan kwam.

Aan het einde van de gang begon een steenen trap, die zij zachtjes opklauterden, op alles voorbereid.

Alles bleef echter stil.

De trap bleek uit te komen in het midden van een dwarsgang, die zich links en rechts uitstreckte.

En van links kwam het licht, dat zij zooeven flauwtjes ontwaard hadden!

Met de grootste behoedzaamheid volgden zij deze nieuwe gang, die nog niet lang scheen te bestaan, want de keurig gemetselde steenen leken nog nieuw te zijn, en de kalk tusschen de voegen was nog nauwelijks verhard.

Op hun teenen gingen zij verder, en toen zagen zij plotseling een vrij helder verlicht, vierhoekig vak, dichtbij de zoldering van de gang — het was een matglazen ruit boven een deur die er stevig uitzag!

Raffles keek met aandacht eerst naar de deur, toen naar de ruit en toen bracht hij zijn mond aan het oor van Brand en fluisterde:

— Ik zal je op mijn schouders tillen, je kunt dan juist rechts door het benedenhoekje van die matglazen ruit zien. Er is een klein stukje uit!

Brand plaatste zijn beenen schrijlings zonder iets te zeggen en Raffles tilde hem op zijn schouders en bracht hem tot vlak voor de deur, zorgdragend, niet het minste gerucht te maken.

Hij bleef zoo vijf minuten staan, en plaatste toen behoedzaam Brand weer op den grond.

— Wat zag je? Een destilleerderij?

— Misschien is het er een — maar dan van een heel bijzondere soort, Edward! Want in de geheime werkplaats achter die deur, destilleeren een zestal kerels een brouwsel dat er vreemd uitziet — zij boren een tunnel dwars door het harde gesteente!

HOOFDSTUK IV.

DE DRAAIENDE BOOR.

Raffles luisterde verscherpt toe.

Hij hoorde in de eerste plaats het regelmatige gonzen van een tamelijk sterken motor, en dan, zwakker, wyl het uit de verte klonk een eigenaardig knarsend geluid, zooals hij het ook wel gehoord had in steenkolenmijnen, bij het boren van de kleine tunnels, waarin

de dynamietpatronen worden geschoten, die het gesteente moeten doen springen.

Toen wenkte hij Brand bij zich, en vroeg fluisterend:

— Zie je kans, mij een paar minuten op je schouders te torsen, ik zou het graag eens op mijn beurt willen zien

Inplaats van te antwoorden zette Brand zich schrap tegen het smalle gedeelte van den muur naast de deur, en in de schemerachtige duisternis klom Raffles op zijn rug en vandaar op zijn schouder.

Hij bracht het oog voor het kleine openingetje, rechts onderaan in de ruit en kon nu een groot gedeelte overzien van een vrij helder verlicht vertrek, of liever van een kelder, waar zich niets anders bevond dan een ruw getimmerde werkbank, een zware tafel, bedekt met allerlei gereedschap, twee banken, zooals men die wel eens in cantines voor de soldaten ziet, of in de eetzaal van gevangenis, en een paar rieten stoelen.

De verlichting bestond uit drie gloeilampjes, zoogenaamde pendels van de eenvoudigste soort, die op verschillende plaatsen waren opgehangen.

Er waren twee openingen in dien kelder, de eerste was een soort poortgewelf vanwaar men een gedeelte van een aangrenzende kelderruimte kon overzien, en het eerste wat Raffles in het oog viel was een aantal kisten en vaten, die hij meende te herkennen!

Wanneer hij zich niet vergiste, dan geleken zij merkwaardig veel op de kisten en vaten, die hij dienzelfden nacht met het geheimzinnige vletje had zien aanvoeren tot voor den ingang van de buiten dienst gestelde rioolbuis.

Het tweede gat was onregelmatig van vorm, en het werd tot op vrij grooten afstand verlicht door een van de drie pendels die juist boven den ingang was opgehangen.

Raffles onderscheidde vaag een tamelijk groote motor, en de dikke geleidingsdraden, die langs den muur liepen, en zeker ergens in een hoek verdwenen, dien hij van zijn standpunt niet kon zien.

In die opening, of beter gezegd, in die tunnel, waren een viertal mannen ijverig bezig met een werk, waarvan de aard niet betwijfeld kon worden — zij waren stellig doende met het aantasten van de mergel, het tamelijk brosse gesteente waaruit de bodem hier bestond.

Groote hoopen van deze grijsgele mergel lagen in den kelder, en Raffles vroeg zich af, op welke wijze de geheimzinnige schelmen, die daar aan het werk waren, die massa's uitgegraven aarde verwijderden — zelfs nog voor hij zich de vraag stelde, wat eigenlijk het doel was van die graverij.

Een man stond bij de zware tafel met gereedschappen en scheen te vijlen aan een zwaar boorijzer, dat zeker bot was geworden door

veelvuldig gebruik.

Nu en dan kwam er een man uit het gat, zwoegend onder het gewicht van een zwaren zak uitgegraven aarde, dien hij leegstortte op een der tafels.

Het was toen juist toen een van die zakken-dragers binnenkwam, toen er iets voorviel, onbeduidend en vrij prozaisch, en dat toch de ernstigste gevolgen had.

Brand, doornat, voelde zich plotseling aangegrepen door een onweerstaanbare behoefte om te niezen.

Hij deed nog zijn uiterste best, die aanvechting te bestrijden, en greep met een wanhopig gebaar naar zijn reukorgaan, maar het was te laat, hij nieste zooals hij zijn geheele leven nog nooit had geniest, zoodat zijn lichaam ervan schokte.

Raffles, in het geheel niet verdacht op die plotselinge beweging, verloor zijn evenwicht en kwam in de duisternis op den steenen vloer terecht, met meer haast en vooral met meer leven dan hij zelf had gewenscht.

Nog voor hij overeind was gekomen vloog de deur open en vier, vijf mannen wierpen zich als een lawine op de twee verraste indringers.

Brand trok zijn mes, maar het werd hem onmiddellijk ontworpen, hij voelde den loop van een browning tusschen zijn ribben, en het volgende oogenblik was hij den grooten kelder binnengesleept in het volle licht van de drie lampen.

Terwijl een man hem met bewonderenswaardige vlugheid naar andere wapens fouilleerde, en hem daarbij met zijn eigen browning in bedrang hield, bemoeiden de anderen zich met Raffles, en dat was wel noodig, want hij had reeds overeind weten te komen en een van zijn aanvallers met een geduchten kinstoot buiten gevecht gesteld.

Hij zou zeker met een tweeden hetzelfde hebben gedaan, als niet drie mannen tegelijk zich op hem hadden geworpen en iedere verdere tegenstand onmogelijk hadden gemaakt.

Raffles sleepte de drie mannen met zich mee den kelder in, nog steeds niet van plan om zijn verzet op te geven, maar toen hij zag dat Brand hem toch niet kon helpen, en dat nog twee mannen uit de tunnel kwamen toesnellen, zeide hij glimlachend zijn spieren ontspannend:

— Ik verklaar mij overwonnen, voorloopig tenminste! Jij daar man, neem je arm van mijn keel als je niet wil dat ik stik!

Onder de bedreiging der revolvers, werden

de twee zoo plotseling binnengedrongen mannen met hun rug tegen een der muren geplaatst, en er vormde zich een kring om hen heen, bestaande uit zes mannen, bijna allen in morsige werkjassen gekleed, die hen vol haat aanstaarden.

Twee hunner herkende Raffles onmiddellijk, ook al droegen zij nu geheel andere kleeding. De eene was Dan Sprinkle, de grofgebouwde kerel uit het slopje, dien hij had neergeslagen, de tweede was Oliver Twickenham, de neef van den ouden Farguhar, de jongeman met de stekende, zwarte oogen, die op zulk een zonderlinge wijze betrokken was bij het avontuur van dien nacht, toen Raffles zich gedrongen voelde een hem geheel onbekende vrouw te beschermen.

Twickenham deed een stap op Raffles toe, nam hem van het hoofd tot de voeten op, en zeide toen rustig tot Sprinkle wiens groenachtige oogen fonkelden:

— Die truc met het water schijnt mislukt te zijn, Sprinkle, je mag daar wel eens naar laten kijken, want het zijn ongetwijfeld deze twee lieden, die hun nieuwsgierigen neus in onze zaken hebben willen steken. Zie maar, zij druipen nog van het water.

— En daarom heb ik geniest! zeide Brand berouwvol. Ik hoop dat het mij niet al te zwaar zal worden aangerekend.

— Stel je gerust, Charles, zeide Raffles schouderophalend. Je kon niet anders — het schijnt ons noodlot te zijn, altijd weer met deze heeren in aanraking te moeten komen.

Twickenham wierp Raffles een ijskoude blik toe, waarin een tijgerachtige, voor niets terugdeinzende wreedheid kwam, en zeide op denzelfden rustigen toon:

— Ik denk dat deze kennismaking wel niet de laatste zal zijn geweest. Je herkent hem toch, Dan? Kijk deze man toch eens goed aan. Voel je niet nog den druk van zijn harden vuist op je kinnebak, man?

Sprinkle liet een soort gebrul hooren, als van een getergd wild beest, keek den gewaanden matroos scherp aan, en hief reeds zijn harden, zwaren vuist op, toen Twickenham koeltjes hernam:

— Niet te vroeg, Sprinkle! Vooral geen overhaasting. Begrijp je niet, man, dat dit heerschap heelemaal geen matroos is? Maar zeker heel iets anders? Ik ben er zeker van dat hij dat ons wel zal willen mededeelen.

Twickenham staarde Raffles aandachtig aan En deze begreep, waaraan hij die oplettendheid te danken had. Hij had geruimen tijd in

het water vertoefd en tenslotte had dit de kleurstof moeten aantasten en oplossen, waarmee hij zijn gelaat veranderd had, alvorens die noodlottige avonturen te beginnen.

Hij voelde zelfs nu nog hoe de druppels van zijn voorhoofd liepen en hoe de zoo voortreffelijke gemaakte pruik van rosblond haar, door al die bewegingen maar vooral door het vocht van plaats veranderd moest zijn. —

Het volgende oogenblik klonk, scherp als een revolvershot, de vraag van Twickenham:

— Ben je een detective?

— Neen, antwoordde Raffles bedaard.

— Waarom heb je je dan vermomd? ging Twickenham voort. En het volgende oogenblik had hij met een snellen, ruwen greep, de pruik van het hoofd van Raffles gerukt, zoodat diens zwart haar tevoorschijn kwam met de dunne strepen grijs aan de slapen.

Raffles gaf hierop geen antwoord.

Er heerschte nu een diepe stilte. Iemand had den motor afgezet en het boorijzer beet niet meer in den mergel van den tunnel.

Toen begon Twickenham weer op dezelfde afgemeten, kouden toon, en zonder een oog van het gelaat van Raffles af te wenden!

— Dus niet van de politie — en toch vermomd! Het is een zeer eigenaardige zaak. Uiterst merkwaardig! Met welk doel ben je hier binnengedrongen?

— Ik wilde den aard leeren kennen van het zonderlinge, gonzende gerucht dat ik op eenigen afstand van hier gehoord had! antwoordde Raffles kalm.

Twickenham verbleekte een weinig, deed een stap terug en zei dreigend:

— Wil je zeggen dat je het geluid van onzen motor hebt kunnen hooren?

— Zoo is het — maar slechts op een bepaalde plaats, ergens in de buurt van de oud-roest bewaarplaatsen! Het was ook daar, dat wij het vletje zagen, en den ingang van de rioolbuis vonden.

— Wel zoo! ging Twickenham met tergendens spot voort. En geloof je niet dat het gevaarlijk is, om dit alles te bekennen? Wat denk je nu wel van onzen arbeid?

— Wel, een kind kan zien, dat jullie hier een tunnel graven — naar ik vermoed in Noordoostelijke richting! Verder schijnen jullie hier sterke drank op te slaan. Maar het doel van die tunnel, ik erken het, is mij niet recht duidelijk. Banken van eenige beteekenis zijn er hier niet in de buurt, of ik moet mij sterk vergissen. Rijke lieden al evenmin, maar het meest verwonderlijk van alles, en voor mij

onbegrijpelijk is, dat een neef van Ronald Farguhar, een lid van de Windsor Club zich afgeeft met schurken van de ergste soort!

Een oogenblik, maar slechts een zeer kort, scheen het, alsof de jongeman zich op den stoutmoedigen spreker wilde werpen. Hij wist zich echter dadelijk weer te beheerschen en zei met hoogopgetrokken wenkbrauwen:

— En dat alles weet een matroos? Hoe langer hoe vreemder! Vooruit man, — zeg op: Wie ben je?

— Ik weiger te zeggen wie ik ben, kwam het rustige antwoord.

— Je weigert? Maar bedenk wel, dat ik het tot iederen prijs wil weten — versta mij goed, tot iederen prijs. Medelijden ken ik niet..

— Dat meen ik gemerkt te hebben, zeide Raffles droogjes. Je had ons als ratten willen verdrinken, Twickenham!

— Noem dien naam niet! riep de jongeman heftig. De duivel moet je hier hebben gebracht. Niemand wist hoe ik heette, en niemand behoefde het ook te weten. Begrijp je dan niet, wie je dan ook zijn mag, dat je je doods-vonniss onderteekent, door hier mijn geheimen uit te schreeuwen? Kort en goed — en voor de laatste maal — wat beteekent die vermomming, wat dreef je, dit onderzoek in te stellen? Wie ben je?

— Een matroos! antwoordde Raffles kortaf.

Twickenham gaf geen antwoord. Zijn blikken gingen langzaam van Raffles naar Brand en weer terug. Achter het lage, geelbleeke voorhoofd schenen de gedachten in ijelende vaart elkander te achtervolgen.

Zijn stem was volmaakt rustig, toen hij na eenige oogenblikken zei:

— Bindt die twee mannen Sprinkle. Er is hier touw in overvloed. Maar stevig, hoor je! Ik geloof dat het noodig zal zijn. Natuurlijk zullen zij sterven — zooals zij al gestorven hadden moeten zijn. Maar eerst wil ik hun ware identiteit weten. En die zullen zij mij onthullen ook, als ik nog verstand heb van de menschelijke natuur.

Jullie zijn zeker groote vrienden? Geef mij maar geen antwoord — het is duidelijk te zien. Nu, zooveel te beter!

Intusschen hadden twee van de mannen met sterke touwen Raffles en Brand op deskundige wijze gebonden.

Zij hadden aan verzet zelfs niet gedacht, omdat zij maar al te goed begrepen dat bij de minste verdachte beweging een van die groote brownings zou afgaan, en aan alles een einde zou maken.

Twickenham overtuigde zich dat zijn bevel naar behooren was opgevolgd, en er lag een duivelsch glimlachje om zijn dunne lippen, voor hij hernam, zich tot Raffles wendend:

— Je hebt willen weten, waartoe deze motor dient? Welnu, je zult het weten. Voert hen beiden in de tunnel jongens! En kijkt goed, want het is niet waarschijnlijk dat jullie ze ooit zult terugzien!

Raffles en Brand werden de opening van de tunnel binnengeduwd.

De gang was zoo laag, dat zij er gebukt moesten loopen.

De lengte kon omstreeks dertig meter bedragen. Aan het einde van de tunnel, die op regelmatige plekken geschraagd was, met sterke mijnhouten, veel gelijkend op die men in de kolenmijnen gebruikt, gloeide een electrisch lampje, en bij het licht daarvan kon men de boorinrichting duidelijk waarnemen.

De boren, zeven in getal, waren vastgezet in een soort van stalen klauw, en ieder afzonderlijk om een draaiende beweging werden gebracht, en kwam dan tevens langzaam naar voren, zich een weg banend door het gesteente.

Zwakke dynamietladingen, werden dan naderhand achter in de gaten gebracht en konden tegelijk of achtereenvolgens tot ontploffing worden gebracht.

De boren konden zich omstreeks twee decimeters ver een weg banen in het gesteente en dan moest de zware klauw opnieuw naar voren worden gebracht.

Een elastische koppeling verbond het draaiwerk aan den motor in de kelderruimte.

Teweerszijden van het zware toestel was juist ruimte genoeg voor een niet al te zwaarlijvig man om er langs te kunnen gaan en de machine te bedienen, de bot geworden boorijzers te veranderen, de dynamietpatronen aan te brengen, en den boorklauw opnieuw in stelling te brengen.

Twickenham had op zachten toon nog eenige bevelen gegeven, Raffles werd gedwongen langs het boortoestel te gaan, en toen op de knieën neergeworpen met den rug gekeerd naar den wand van mergelsteen, waarin zich een paar boorgaten bevonden.

Met dikke touwen werd hij zoodanig aan de boormachine vastgebonden, die minstens tweehonderdvijftig kilo woog, dat het hem onmogelijk was, weer op te staan.

Twickenham had deze toebereidselen zijgend gadeslagen, en nu klonk weer zijn snijdende stem:

— Je hebt ons plannetje natuurlijk reeds

begrepen, Mijnheer de matroos? Jij, die je haar verbergt onder een pruik, die je gezicht beschildert, die wilt weten wat andere menschen des nachts uitvoeren? De machine staat nu stil. Alle boorijzers zijn verwijderd — op één na! De punt bevindt zich op een decimeter van je borst — en daar zij twee decimeters naar voren kan komen, al is het dan heel, heel langzaam, zoo zul je de rest wel begrijpen! Je kunt niet achteruitwijken, — je kunt niet terzijde wijken — en de boor zal haar werk doen, even onverschillig of zij het levend vleesch van een mensch, dan wel het gesteente aantast! En ik weet zeker dat je je ware plannen zult hebben bekend gemaakt, voor die punt je borst heeft aangeraakt, en als jij het niet mocht doen, omdat je te koppig bent, dan zal je goede vriend hier je naam wel verraden!

— En wat zou je doen, Twickenham, als ik je werkelijke naam wist? vroeg Raffles rustig, alleen maar wat bleeker.

— Wel, ik zou je dooden, want je weet te veel, antwoordde Twickenham zonder een spoor van aandoening op zijn strak gelaat of in zijn stem. Maar ik zweer je dat ik het dan snel en pijnloos zou doen.

Raffles keek hem strak aan, en zeide:

— Je bent een groot misdadiger, Twickenham — en mijn naam zal ik je niet noemen. En ik verbied mijn vriend, hem te onthullen. En doe nu maar wat je wilt!

De oogen van Twickenham fonkelden als van een tijger, toen hij beval:

— Breng den motor in beweging, jullie daarachter!

Een man was een paar stappen terugge-loopen, en haalde een kleinen hefboom over.

De motor begon te gonzen, met een dof, regelmatig gebrom, de boor begon te draaien, langzaam en gestadig en het licht van het kleine lampje weerspiegelde in het blauwachtige staal, terwijl de boor bij iedere omwenteling een fractie van een millimeter naar voren kwam — dichterbij de borst van het slachtoffer.

Brand, in bedwang gehouden door twee

van de schurken, volgde met verwilderden blik het langzaam voorwaarts schroeven van het zware, puntige boorijzer.

Zijn tong was kurkdroog, en het was hem, alsof hij ze nooit meer zou kunnen bewegen.

Zij kleefde aan zijn verhemelte, dat brandend heet aanvoelde.

Een oogenblik verwachtte hij dat een van die kerels zich zou verzetten, en medelijden zou toonen, met een barmhartigen kogel een einde zou maken aan alles, maar hij zag slechts onbewogen gezichten, oogen vol haat en wraak-zucht, en op het breede gezicht van Dan Sprinkle een sadistischen trek, die hem wee maakte van afschuw en ontzetting.

En hij wist zoo zeker als hij wist dat het einde genaderd was, dat hij Raffles' geheim zou uitschreeuwen, voor het verschrikkelijke boorijzer de borst van Raffles had kunnen beroeren.

Raffles zelf was bleek geworden en dat was alles.

Voor het overige verried zijn gelaat geen spoor van wat er in hem omging. Zijn hoofd was een weinig gebogen, en hij hield den blik strak gericht op het blauwige staal, druipend van olie, dat nog maar een paar centimeter van zijn borst verwijderd was, en dat bleef draaien, draaien....

Maar plotseling hield de draaiende beweging als bij tooverslag op.

De motor gromde nog wat zachtjes voort en zweeg toen.

— Wat is dat? schreeuwde Twickenham, het hoofd omwendend. Wie is daar aan de motor geweest met zijn handen?

— Ik! riep een scherpe, trillende vrouwenstem. En wie zich durft verroeren, die schiet ik door zijn kop!

— En als deze jongedame mocht missen, dan zal ik er nog een schepje op doen, klonk een diepe mannenstem, die Brand bijna had doen schreeuwen van vreugde.

Want het was de stem van James Henderson, den trouwen chauffeur, den edelmoedigen voor niets terugdeinzenden helper van den grooten avonturier.

ZORGT ER VOOR

BATCO DE WERELD COUPONS

bij al Uw sigaretten te verkrijgen.

HOOFDSTUK V.

HET DOEL VAN DE TUNNEL.

Een van de kerels die Brand in bedwang hield, wilde razend van woede schieten, maar reeds kraakte er een schot, weerkaatst door de steenen wand en zwaar viel de man met doorschoten hoofd op Brand neer, alsof hij hem met zijn lichaam wilde beschermen.

Henderson was reeds diep gebukt de tunnel binnengesnel, zich niet bekommerend om het gevaar, en aan zijn zijde ijde een vrouw mede, jong nog, doodsbleek, maar met een revolver in iedere hand, en blijkbaar vastbesloten om daar gebruik van te maken.

Twickenham, wiens gelaat vertrokken was van helsche woede en teleurstelling, maakte een beweging alsof hij zijn revolver wilde trekken, maar reeds greep Henderson hem beet, gebruikte hem als schild en bulderde:

— Wie schiet — die schiet zijn patroon door midden! Gooi je wapens weg, of er vallen dooden!

Kletterend vielen er een paar revolvers en brownings op den houten tunnelvloer.

Reeds had de vrouw zich een weggebaand tot aan de plek, waar de boormachine stond opgesteld, en sneed met een vlijmscherp mes snel de touwen door, die Raffles en Brand gebonden hielden.

Zij stonden op, verzamelden vlug de wapens van de zonderlinge tunnelgravers, en Raffles klopte Henderson zwiingend op den schouder.

Maar somber klonk de stem van Dan Sprinkle toen hij zeide; terwijl zijn oogen fonkelden in het licht van de lampen:

— Wie je ook zijn mag — het zal jullie berouwen! Politie hè? En wat jou betreft, slet — je hebt je doodvonnis geteekend. Wij zullen wel worden opgeborgen — maar jij zult er geen plezier van hebben, dat verzeker ik je.

De vrouw was bleek geworden, en even kwam er een schichtige, doodbevreesde uitdrukking in haar donkere oogen, maar toen riep zij op heftigen toon:

— Zij zijn niet van de politie! Begrijp je dat dan zelf niet? Dan zouden zij toch anders zijn opgetreden. Maar ik kon dezen man niet koelbloedig door jullie laten vermoorden, die

mij het leven heeft gered. En overigens — ik heb allang meer dan genoeg van jullie gemeene streken! Ik ben geen heilig boontje, nooit geweest — dat weet de drommel, maar ik doe niet mee met jullie vuiligheid! Het is met kleine diefstallen begonnen — ik zeg niet dat het netjes was, maar er werd tenminste geen bloed bij vergoten. Daarna hebben jullie mij willen dwingen tot — het ergste wat je van een vrouw kunt vergen....

Zij wierp een blik vol minachting en afschuw op Oliver Twickenham, wiens gelaat vertrokken was en vervolgde toen:

— Jij weet wat ik bedoel! Jullie hebben me willen verkwanselen, alsof ik een vof was, aan je mooien Oom! Jij bent erger dan een slavenhaler. Ik spuw op je!

En inderdaad spuwde de jongevrouw met een gebaar van onzegbare walging den elegant gekleeden schavuit in het bleeke gelaat, zoodat hij een kreet van dolle woede slaakte en met een katachtige sprong bij haar was, met opgeheven vuist.

Sneller dan de gedachte evenwel, trad Raffles tusschenbeiden, en zei rustig:

— Laat dat Twickenham! Ik keur het af wat zij deed — maar ik begrijp het! En jij zult haar in elk geval met geen vinger aanraken waar ik bij ben! Bindt me die kerels, vrienden, en vlug wat. Ik geloof dat er werk aan den winkel is. Maar doe het stevig!

Er waren nog touwen in overvloed, en Henderson en Brand maakten er op een even snelle als deskundige wijze gebruik van.

Ondertusschen had Raffles Sybill Thorton een weinig terzijde genomen, en vroeg fluisterend:

— Welk raadselachtig toeval bracht je hier, Sybill?

— Noem het liever de voorzienigheid! Je weet dat ik weggroeide met mijn vlet — en een eind verder op de Theems, juist toen ik wilde aanleggen, botste ik in de duisternis tegen een kolenschip op. Het schip was van ijzer en mijn vletje was maar van hout en ik legde dus het loodje, het kreeg een gat in den bodem, en ik zou gezonken zijn als een

baksteen, want ik zwem als een heiblok, als een groote kerel me niet had opgevischt, die me hoorde janken! Nu — dat was die daar! Ik weet nog niet wie hij is, maar hij scheen erg in angst te zitten, en vroeg me of ik geen twee matrozen had gezien — zus en zoo, de een heel knap — dat ben jij natuurlijk geweest — en de ander ook niet voor de poes, maar een half hoofd kleiner. Ik dacht natuurlijk dadelijk aan jullie beiden, en vertelde de zaak — en toen mompelde hij iets waar ik geen steek van begreep, maar hij maakte zich steeds angstiger, en toen heb ik hem aangeboden, om naar jullie te zoeken. Naar het schijnt hadden jullie al twee uren binnen moeten zijn, en is hij jullie kindermisje. Klopt dat?

— Bijna! antwoordde Raffles glimlachend. Maar waarom zochten jullie ons juist hier?

— O, dat is maar toeval, zooals jij het noemt. Ik had eenvoudig het zoeken opgegeven, en eerlijk gezegd vond ik dien grooten kerel wel wat kinderachtig, want jullie zijn toch waarlijk geen zuigelingen meer, maar ik kon hem niet van me afschudden. Ik weet natuurlijk wat hier gaande is — ik begreep wel dat ze hier zouden zijn, en ik dacht dat een van hun me misschien kon zeggen wat er van jullie geworden was.

Ik weet hoe ze de rioolbuis binnen plachtten te gaan en dien weg zijn wij tweetjes gevolgd en toen voelde ik al dadelijk nattigheid, figuurlijk en letterlijk, want het water liep zoo maar over den vloer, en toen we door den luchtstroom de vernielde zoldering vonden, begreep ik, hoe laat het was. Die tunnel weet je — die is meer gebruikt om lastige pottelijkers of verraders weg te spoelen als oud vuil. Nu, we hoorden de woorden van dien schurk daar in zijn mooie pakje, en toen hebben we vlug afgesproken wat er te doen viel. Zijn jullie werkelijk niet van de politie?

— Neen, het klinkt zonderling, maar ik zou willen zeggen: integendeel! Vraag er maar niet naar. Maar dit zou ik willen weten — wat is het doel van die tunnel?

Een oogenblik scheen Sybill Thorton te aarzelen.

Toen haalde zij de schouders op en antwoordde:

— Het komt er nu ook niks meer op aan. Ik ben voor de haaien, want de koning van de Havenwijk zal mij wel overal weten te vinden!

— Wie is de koning?

— Weet je dat nog niet? riep de jongevrouw

in oprechte verbazing. Maar dat is Dan Sprinkle! Hij heeft pas een nieuwe bende gevormd, allemaal gevaarlijk gespuis, erger dan de Raven, erger dan de Gouden Sikkels, ja nog erger dan de „Groene Driehoek"! En het zal nog wel eens op een kloppartij onderling uitloopen, denk ik.

— Hoe komt die Twickenham er in 's hemelsnaam bij?

— Weet ik dat? Hij is niet de eenige, geloof dat maar! Als je wist wat er voor schurken rondloopen in Londen, die 's avonds een dure smoking dragen!

— Ik weet het! antwoordde Raffles rustig. Maar waarom sleept hij zijn oom in die avonturen mee?

— Waarom? Wel, omdat de oude gek er plezier in heeft. Maar er zit meer achter. De oude heeft geld, heel veel geld. Zijn neef wil dat graag hebben, maar de oude man schijnt erg taai te zijn. Maar je begrijpt dat zoo'n leven als hij nu lijdt, voor zwakke borstjes als hij, niet zoo erg gunstig is! Hij zal dezer dagen wel in een hartzwakte blijven, of hij krijgt een mes tusschen zijn ribben, dan is het zaakje gepiept en neefje krijgt de centen, en heeft toch zijn vingers niet vuil hoeven te maken. Ja, het is een lieverdje.

— We spraken over het doel van deze tunnel, Sybill!

— Dat is waar! Nu, je mag het gerust weten — ik sluit me aan bij de concurreerende bende! Dat is mijn eenige kans om den dans te ontloopen! Nog een paar dagen werk, en deze tunnel zou zijn uitgekomen in den kelder van Bernard Onslow.

Raffles keek verrast op en herhaalde: — Bernard Onslow? Meen je den bankier?

— Dezelfde! Maar je hoeft niet te denken dat ze het op zijn safe hebben voorzien, want daar zit toch geen cent meer in.

— Dat zegt men tenminste bij geruchten op de beurs. Jullie schijnen dat met zekerheid te hebben geweten. Maar dan is het mij niet duidelijk, waartoe al dat werk heeft gediend.

— Je zult het direct hooren. Onslow heeft een buitengewoon grooten kelder — prachtig geschikt om er vaten en kisten gesmokkelde drank op te slaan. Wat zeg je van de vondst? Het komt binnen door een rioolbuis, en het gaat lijnrecht naar de kelders van een bankier!

— Maar — dan weet hij het dus? riep Raffles verrast uit.

— Of hij het weet? Dat zou ik je verzoeken! Hij is zelfs de man geweest die het plannetje

opperde — Twickenham was de tusschenpersoon, en zoo is hij ook in kennis gekomen met den Koning! Alles grijpt keurig in mekaar, als de raadjes van een wekker — heb ik gelijk? Is het slim bedacht of niet?

— Zeer slim! moest Raffles erkennen. Geen ambtenaar van de accijnzen zou ook maar een seconde op de gedachte komen, in de kelders van Bankier Onslow een onderzoek te gaan instellen. De man is lid van de . . . nu, van een zeer deftige Club. Hij houdt er nog altijd bedienden op na, hij heeft zelfs een paard, een motorjacht, en meer van die dure liefhebberijen en niemand zou hem durven verdenken.

— Nu zie je eens wat die fijne lui dikwijls hebben te verbergen, hernam Sybill spottend.

— Ik geloof dat ik het al wist, zeide Raffles zacht. Maar van Onslow had ik het niet gedacht. Hij leek me een beetje suf, zelfs een beetje kindsch. Ik heb me dus vergist!

De jonge vrouw keek Raffles eens scherp aan, en zei toen langzaam:

— Vreemd is dat — een matroos die een bankier zoo goed kent.

Eensklaps gingen haar oogen naar het zwarte haar van Raffles en met een lichten kreet vervolgde zij:

— En een pruik ook? Dus toch een stille?

— Werkelijk niet, Sybill. Ik heb je niet bedrogen, ik ben niet van de politie.

— Nu, het doet er ook niet toe! hernam Sybill op doffen toon. Tenminste als je mij maar vrij laat weggaan. Die menschen zijn nu allemaal stevig gebonden. Een paar uren kun je me zeker wel voorgift op hun geven.

— Ik kan zelfs veel meer voor je doen, Sybill! antwoordde Raffles zachtjes. Ik kan je helpen op afdoende wijze — als je me wilt vertrouwen. Zorg slechts, dat je tot morgenavond buiten het bereik van de grijpende klauwen van de vrienden dezer kerels blijft en ik garandeer je, dat je leven geen gevaar meer loopt. Maar dan zul je Londen ook moeten verlaten.

Sybill dacht een oogenblik na, scheen in zwaren tweestrijd en zei toen op doffen toon met gebogen hoofd:

— Heel aardig van je dat je me wilt helpen. Je lijkt me een goed type — wie je ook zijn mag. Maar van dat weggaan zullen we maar niet praten. Buiten Londen kan ik niet aarden. Ik hoor hier nu eenmaal thuis. En — je wilt toch zeker geen winkelmeisje of een juffrouw uit een lunchroom van mij maken? Daar ben ik niet voor geschikt hoor! Ik ben wie ik ben — en zoo zal ik wel blijven ook. Maar zie je — er zijn grenzen, zooals je in de dagbladen

wel eens leest, en wat dit gespuis uithaalde dat werd me te bar! ik steek graag mijn hand in andermans' zakken, maar van die bloederigheid moet ik niets hebben. — dat is goed voor de film!

— Die afkeer van bloed heeft je toch niet belet, Sybill, om mij te redden, een van je vroegere kornuiten een kogel door het hoofd te jagen. Let wel — ik maak je er geen verwijt van.

De vrouw werd zeer bleek, keek Raffles schuw aan en toen zei zij bijna klankloos:

— Dat was iets anders. Dat — dat was bijna wettige zelfverdediging. Ik word koud, als ik denk dat die gemeene schurk je zou hebben kunnen dooden. Maar moorden om geld te krijgen — dat is afschuwelijk, is het niet zoo? Heb ik gelijk?

— Je hebt gelijk, antwoordde Raffles met een flauwen glimlach. Iets ergers is niet denkbaar. Nu — als je dan niet weg wilt gaan, en ook niet je leven wilt veranderen, wat ik oprecht betreur — reken je dan van nu af aan tot een van mijn beste vriendinnen.

— Heb je er veel? vroeg de jonge vrouw en Raffles diep in de oogen ziende met haar donkere oogen.

— Ik heb er heel wat, Sybill. Maar werkelijke vriendinnen zie je! Vrienden in het vrouwelijke.

— Ja, dat ken ik! zeide Sybill met een veelbeteekenend knipoogje. Maar het is heel begrijpelijk hoor. Matroos of niet — je bent een mooie jongen, en ik. . . nou, adjuus, adjuus, adjuus! En wel bedankt dat je mij vrijuit laat gaan.

Snel had ze de hand van Raffles gegrepen en die met kracht gedrukt. Nog vlugger had zij zich omgedraaid en het geleek op een vlucht, toen zij haastig, gebukt, door de tunnel wegsloopt, met moeite zich een weg banend tusschen de gebonden mannen die naar haar schopten en haar woedend nariepen.

Een oogenblik later was haar gedaante uit het gezicht verdwenen.

Toen klonk de zware stem van Henderson, die vroeg:

— Wat moet er met dat zoodje gebeuren, My. . . . Mijnheer?

Raffles wierp den reus een bestraffenden blik toe, en gaf ten antwoord:

— Zij blijven voorloopig hier James! Zijn ze stevig gebonden?

— Ik denk dat zij zich zonder hulp niet kunnen bevrijden, Mijnheer!

— Goed zoo! Dan houdt ons niets meer hier! Het zal wel niet de moeite loonen deze

tunnel af te maken en zoo het huis van Mijnheer Onslow binnen te dringen, want het moet er treurig uitzien in de brandkast van een bankier, die, om zijn levensstandaard op peil te houden, een bondgenootschap sluit met de gevaarlijkste moordenaars van Londen! Wat jou betreft, Mijnheer Twickenham — eigenlijk jeuken mijn vingers om je in handen van de politie over te leveren. Maar ik heb bijzondere redenen, die mij daarvan terughouden — althans voorloopig! Ik weet niet hoe jullie hier zoo zullen moeten blijven liggen, maar ik vrees dat het niet al te kort zal zijn. Zeg mij eens — welk lot wacht die ongelukkige vrouw, die jullie geheim verraden en mij gered heeft?

— En bijna tegelijk klonk het uit wel vijf, zes monden:

— De dood!

Het sombere woord weergalmde tusschen

de nauwe wanden van de tunnel en het klonk alsof inderdaad een doodsklok luidde:

— Dan zal ik van jullie afscheid nemen met deze vermaning en knoop ze vooral goed in jullie ooren, want ze zal niet worden herhaald. Ik ken jullie allen nu zeer goed en jullie tronies zal ik wel nooit meer vergeten. Luister dus: Wie van jullie Sybill Thorton ook maar een haer op het hoofd durft krenken, die zal zich dat diep berouwen. Hij zal in mij een onverbiddelijk vijand moeten zien, die met hem zal afrekenen, vroeg of laat. En bedenk wel dat een waarschuwing uit mijn mond nooit ijdel is, en dat ik nimmer dreig, of ik moet met zekerheid weten, mijn bedreiging ook in daden te kunnen omzetten — want de matroos die jullie vannacht hebben willen vermoorden — die matroos is John Raffles!

**De naam BATCO op een coupon
waarborgt niet alleen de waarde
van de coupon, doch garandeert
ook de hoogste kwaliteit van de
cadeaux.**

HOOFDSTUK VI.

MIJNHEER FARGUHAR ONTVANGT BEZOEK.

Het was den volgenden dag omstreeks twee uur in den middag, toen de butler van Mijnheer Ronald Farguhar een fijn geglaceerd kaartje aannam uit de hand van een deftigen bezoeker, die in een fraaien auto was komen voorrijden.

De butler monsterde dien bezoeker heel even en bescheiden met het oog van den goed getrainden bediende, die steeds iets van een menschenkenner moet hebben, las toen den naam van het kaartje nog eens „Arnold Brown, Londen, Adres Windsor Club” en zeide, dat hij eens zou informeerden of Mijnheer reeds bij de hand was.

— Bij de hand — zou hij het niet zijn, om twee uur in den middag? vroeg de Heer Brown verbaasd.

— Mijnheer is — eh — vannacht wat laat thuis gekomen van een festiviteit, Mijnheer, antwoordde de butler afgemeten. Wees zoo goed, plaats te nemen.

Plaats was er in overvloed in de groote vestibule van het prachtige huis, aan Gilston Road.

Het huis was van zeer ouden datum, in Renaissance-stijl gebouwd, en bezat een zeer ruime hal met marmeren platen bevloerd en beschoten met donkerkleurig eikenhout tot op meer dan manshoogte. Daarboven waren de muren bespannen met gobelinstof, waartegen de kostelijke schilderijen fraai afstaken.

Tusschen de beide vleugels van de monumentale trap bevond zich een ouderwetsche haardstede, met haardijzers en al, maar die, jammer genoeg, ook midden in den winter niet gebruikt werd.

Desniettemin stonden er vier diepe stoelen omheen, en een ronde tafel op enkelen, zwaar gebeeldhouwden poot, vormde het middelpunt van die kring.

Voorts waren er nog eenige rustbanken, waarvan er een geplaatst was in een diepe nis, geflankeerd door twee marmeren beelden, kostbare copieën naar oude meesterwerken, waarvan men de originalie kan vinden in de musea van Rome en Florence.

In een dezer gemakkelijke stoelen nam de bezoeker plaats en liet zijn heldere, onder-

zoekende oogen langzaam en speurend rondgaan door de groote ruimte met zijn prachtige, oude meubelen, haar schilderijen, haar zeer schoonen luchter, en de geheele inrichting die van rijkdom, zoo dan misschien niet van een verrijnden modernen smaak getuigden.

De bediende bleef ongeveer vijf minuten weg en toen verscheen zijn corpulente gestalte weer boven aan een der trapvleugels.

Hij trippelde haastig naar beneden, en zeide :

— Mijnheer wil U ontvangen, Mijnheer, ofschoon hij werkelijk nog niet geheel — niet geheel....

— Wakker is? voltooide Mijnheer Brown behulpzaam.

De butler trok een eenigszins pijnlijk gezicht en gaf ten antwoord :

— Ik wilde zeggen — nog niet geheel in staat is om bezoekers te woord te staan. Maar een lid van de Windsor Club heeft natuurlijk eenige rechten — dat zijn de woorden van Mijnheer. Wilt U zoo goed zijn mij te volgen?

De dikke man had een uitnodigend gebaar gemaakt, en Mijnheer Brown volgde hem de trap op, niet al te snel, zoodat hij alle gelegenheid had, de omgeving eens goed op te nemen, en, als hij daar ontvankelijk voor was, te genieten van de fraaie schilderijen, waarvan er eenige ook het trappenhuis en de breede gaanderij versierden.

De butler volgde die gaanderij, links afslaande, ging een dwarsgang binnen, en opende toen een breede, fraai gebeeldhouwde deur, die de bewondering van iederen oudheidkundige zou hebben opgewekt.

Hij maakte plaats voor Mijnheer Brown, die een groot vertrek binnentrad, door drie hooge ramen verlicht, en daar trof hij de heer des huizes aan, in een kamerjapon gehuld, alsof hij het koud had, en een bediende, die juist de laatste resten opruimde van wat waarschijnlijk het ontbijt van Mijnheer Farguhar was geweest.

De kleine, oude man, zag er wat geel en verlept uit, en zijn waterige oogjes schenen voortdurend te zullen dichtvallen, zooals hij daar bij een raam stond met het kaartje van

den bezoeker nog in de hand, terwijl zijn andere hand met een geweldig groote, in hoorn gevatte lorgnet speelde.

Nu trad hij Mijnheer Brown tegemoet, en zijn dunne wenkbrauwen gingen een heel eind de hoogte in, toen hij begon:

— Mijnheer Brown? En U is lid van mijn Club? Pardon, maar ik kan mij niet herinneren dat ik U ooit gezien heb.

— Dat is geen wonder Mijnheer Farguhar! antwoordde mijnheer Brown met een glimlach. U is pas een half jaar lid — ik echter heb een reis gemaakt die zeven maanden duurde, en ben daar juist dezer dagen van teruggekeerd. U staat toe dat ik plaats neem?

— Ik vraag U om verschooning, antwoordde Farguhar onzeker. Ik wist niet dat ons gesprek — van eenigen duur zou zijn. De zaak is, dat ik een weinig vermoeid ben. Een langdurige conferentie in den afgelopen nacht...

Mijnheer Brown, die reeds zat, maakte een afwerend gebaar met zijn zwaar beringde rechterhand, en zeide vergoelijkend:

— Mijn waarde heer — ik weet er alles van! Niets is zoo vermoeiend als nachtelijke conferenties. Vooral wanneer zij ver van ons eigen gezellig huis worden gehouden. Ik vermoed dat Uw neef er beter tegen bestand is?

Farguhar was langzaam in zijn eigen stoel neergezakt en zijn waterblauwe oogen gingen zoo ver mogelijk open, terwijl hij den bezoeker het vrije uitzicht gaf op zijn weinige, gele tanden, alvorens hij zeide:

— Versta ik U goed, Mijnheer Brown? Heeft U het over mijn neef?

— Inderdaad — over mijnheer Oliver Twickenham! U heeft immers geen andere?

— Ik heb nog een paar andere neven — maar ik kan werkelijk niet inzien, waarde heer....

— Dat komt wel! Wie kan wachten en geduld oefent krijgt een juist inzicht in de duisterste zaken. Zoo, dus nog meer neven! Maar geen kinderen? Wellicht heeft U de verstandigste partij gekozen, Mijnheer Farguhar! Want weliswaar worden de huwelijksbanden in de teederste tinten afgemaald, als ik mij zoo eens mag uitdrukken maar de rozen, waaruit die ketting bestaat, zijn helaas al te dikwijls niet zonder doornen — U houdt mij die beedspraak ten goede?

Mijnheer Farguhar had veel van een oud schaap, terwijl hij met omlaag hangende onderlip den bezoeker aanstaarde. Toen geloofde hij het oogenblik gekomen, zich wat ongeduldig te toonen en hij vroeg dus, heen en weer schuivend op zijn stoel:

— Mag ik weten wat mij het genoegens verschafft? De zaak is, dat mijn tijd een weinig beperkt is, en dat ik wat vermoeid ben na....

— Na die inspannende, nachtelijke conferentie! voltooide Mijnheer Brown weer behulpzaam. Ik geloof dat ik kort zal kunnen zijn, mijn waarde heer. U heeft een zeer groot vermogen niet waar?

Mijnheer Farguhar werd rood in zijn magere, verlept gezicht toen hij stotterend antwoordde:

— Het is van algemeene bekendheid Mijnheer Brown, en ik maak er dan ook volstrekt geen geheim van, dat mijn persoonlijk vermogen, ondanks de slechte tijdsomstandigheden aanzienlijk mag worden genoemd. Ik kan echter met de beste wil van de wereld niet inzien....

— Ik zeide zoeven reeds, Mijnheer Farguhar, dat geduld ons spoedig tot het gelukkige einde van dit onderhoud zal brengen. Ik wilde de bevestiging van de geruchten die omtrent Uw vermogen loopen, gaarne uit Uw eigen mond vernemen.

— Gij hebt die bevestiging thans, Mijnheer! zeide de oude man ongeduldig. Ik van mijn kant zou gaarne weten, van welk nut die wetenschap U kan zijn. Gij zijt toch geen belastinginspecteur?

— Lieve hemel, neen! riep de bezoeker op een toon van schrik. Ik gaar wel geld bijeen, maar op een geheel andere wijze. En nu komen wij terzake, Mijnheer Farguhar. Uw neef, Oliver rekent er op, nietwaar, dat hij Uw universeele erfgenaam zal worden?

— Dat is wel mogelijk, Mijnheer, maar....

— Maar het duurt hem een beetje lang, wilt gij zeggen! Ja, de jeugd van tegenwoordig heeft weinig teeder gevoelens voor den ouderdom. Want bepaald jong zijt gij niet meer. Gij ziet er uit als zeventig, en zijt, om nauwkeurig te zijn, vier en zestig. Maar — gij zijt bijzonder taai, ondanks uw zonderling leven van conferenties en zware vergaderingen, en gij zult misschien nog wel tien jaren leven, zoo niet langer, ofschoon ik voor mij niet kan inzien, welk doel dat eigenlijk zou hebben. Gij zijt van weinig nut in de maatschappij, mijnheer Farguhar.

Een schilder zou waarschijnlijk genoten hebben van de wisselende uitdrukking op het magere, vlekkerige gelaat van den ouden rijkwaard. Nu eens toonde het verbazing, dan weer woede, het gaf schrik te kennen, ongeloof, verontwaardiging en drift. En dat alles zoo snel, dat het bijna niet was te volgen.

Toen de bezoeker zweeg na deze zonderlinge

toespraak stond Farguhar op, trachtte zich een air van waardigheid te geven wat moeilijk genoeg was, wegens zijn kleine, schrale figuur en zeide met een stem trillend van boosheid, met een tooneelmatig gebaar naar de deur wijzend :

— Ik zal U moeten verzoeken, Mijnheer Brown, onmiddellijk dit vertrek en mijn huis te verlaten. Ik weet nog steeds niet wat gij hier eigenlijk komt doen, en ik wil het ook niet weten. Ik ben echter niet van plan, mij onder mijn eigen dak te laten beleedigen, nog wel door iemand die mij volkomen onbekend is.

— Maar gij zult mij leeren kennen, Mijnheer Farguhar. Op mijn woord ! zeide de bezoeker, die niet de minste aanstalte maakte om heen te gaan. Wij zijn er immers nog niet. Wat ik zoeven tot U zeide, was slechts een inleiding, een soort van voorafgaande toelichting, noodig, om de rest te begrijpen. Blijft dis, wat ik U verzoeken mag, met Uw vingers van die schelknop, en luister aandachtig naar wat volgt. Ik beloof U dat ik kort zal zijn. Het zal U wel bekend zijn, dat Uw neef Twickenham, een van de grootste schurken is, die hier in Londen op twee beenen rondloopt?

— Ik verbied U zoiets te zeggen van den zoon mijner zuster, Mijnheer ! riep Farguhar heftig. De jongen is wat lichtzinnig, ik geef het toe, maar . . .

— Maar het zit in de familie, wilt gij zeggen, voltooide de bezoeker rustig den zin. Uit Uw opmerking blijkt mij, Mijnheer Farguhar dat gij of Uw neef niet goed kent, of hem tegen beter weten in, en met kennis van zaken, ten onrechte verdedigt — omdat deze jongen deug niet U helpt bij Uw — bij de voorbereidingen Uwer conferenties. Bij de afwikkeling trouwens ook. Laat ik U dan even op de hoogte brengen. Twickenham zit op dit oogenblik ergens onder den grond van Londen, gebonden met touwen, omdat hij deel heeft genomen aan een schurkenstreek, waarvan ik wil aannemen, dat gij er niet van op de hoogte zijt. De jongen houdt trouwens wel meer dingen voor u verborgen. Wij kunnen dus gerust aannemen, dat gij evenmin weet of beseft, dat hij vurig verlangt naar uw dood, en zelfs alles in het werk stelt om dien te bespoedigen, zonder zichzelf in de vingers te snijden?

Farguhar was zeer bleek geworden en stamelde schor :

— Hij is lichtzinnig — hij is niet slecht. Ik heb niet heel veel vrienden, en hij bekommerde zich tenminste nog om mij !

— Maar op welk een wijze, Mijnheer Farguhar ! riep de bezoeker met stemverheffing. Hij helpt U bij Uw slemppartijen, hij helpt U bij Uw schandelijke avontuurtjes, die voor een man van uw leeftijd en Uw positie, bijna nog meer lachwekkend dan laaghartig zijn. Gij moest U schamen ! En waarom doet die jongen dat ? Om U des te spoediger onder den grond te hebben. Ik zeide zoeven dat gij taal zijt, maar tegen dit leven van nachtbraken, is niets bestand. Uwe conferenties, Mijnheer Farguhar, zijn mij bekend. Die van vannacht had plaats in een steegje ergens in de Havenwijk, en het onderwerp van bespreking, was een jonge vrouw, die nog niet heelemaal verdorven is, en die niets wou weten van — een zekeren koop. Uw vuurroode kleur bewijst mij dat ik het bij het goede eind heb, en dat ik juist ben ingelicht door den matroos en zijn vriend, die het avontuurtje bijwoonden, en een zekere Sprinkle neersloegen — U wellicht goed bekend.

Farguhar was nauwelijks verstaanbaar, want zijn stem was verstikt van woede, toen hij er schor uitbracht :

— Kom terzake Mijnheer. Zeg wat gij van mij wilt, en wat dit alles te beduiden heeft.

— Ik kom U een raad geven, Mijnheer Farguhar, — dat in de eerste plaats ! antwoordde de bezoeker op veranderden toon en zonder dat de snijdende spot van zoeven in zijn woorden doorklonk. Snijdt onmiddellijk de banden door die U binden aan dien ellendeling, die Uw neef is. Ik weet met zekerheid dat hij Uw einde wil bespoedigen. Hij maakt deel uit van een gevaarlijke bende, en is een der voornaamste helpers van den Koning van de Havenwijk — en wie dat is zult gij nu eindelijk toch wel weten. Gij verkeert met een moordenaar, met een dief ! Hij zou U morgen aan den dag met eigen hand een mes in het hart stooten, als hij maar wist dat hij het ongestraft kon doen.

Farguhar had Brown met een doodsbleek gelaat en flakkerenden blik stom zitten aanstaren en barstte nu uit :

— Zeg me eindelijk wie je bent ! Ik kan je niet gelooven, dat mijn neef een schurk is, al is hij een lichtmis. Bewijs mij het tegendeel, bewijs mij dat hij mij naar het leven staat — en ik ontferf hem ! Ik jaag hem weg ! Ik laat hem door mijn bedienden uit mijn huis werpen, als hij er den voet durft zetten.

— Die bewijzen zal ik U spoedig genoeg kunnen leveren, Mijnheer Farguhar, wees daar maar zeker van. Weet gij wel dat reeds op

dit oogenblik Uw neef in handen van de politie had kunnen zijn, als ik gewild had?

— Wat heeft U er van teruggehouden?

— Om te beginnen mijn eigen belangen! Vervolgens — nieuwsgierigheid. Ik wil wel eens zien, wat dit jongmensch nu gaat doen, nu hij dezen eersten keer den dans ontsprongen is! En dan is er nog een laatste motief — en dat blijft geheim! En nu deze vraag — Mijnheer Farguhar. Schenkt gij wel eens geld aan anderen weg?

— Wegschenken? herhaalde de oude man op een toon van de uiterste verbazing, terwijl hij den bezoeker met groote oogen aanzag, alsof hij hem maar half begreep.

— Ja juist — wegschenken, dat was het woord dat ik bezigde. Om duidelijker te zijn — geeft gij wel eens geld aan instellingen van liefdadigheid, aan ziekenhuizen, aan vereenigingen van oudgediende invaliden? Aan wetenschappelijke instellingen, die veel voor den vooruitgang en de beschaving konden doen al zij er maar het noodige geld voor bezaten? Hebt gij weleens een bekwaam maar arm kunstenaar ondersteund, een uitvinder met een toekomst?

— Dat zijn heel zonderlinge vragen en ik zou volkomen gerechtigd zijn om er niet op te antwoorden Mijnheer! antwoordde Farguhar driftig. Maar als gij het dan weten wilt — neen, met dergelijke dwaasheden heb ik mij nooit opgehouden, en ik ben het ook niet van plan!

— Tja, zoiets had men mij van U ook gezegd, zeide Mijnheer Brown, peinzend met het hoofd schuddend, half voor zich heen en den kleinen ouden man met zijn millioenen aanziende, alsof hij een vreemd, onbekend monster

zag, uit een even onbekende wereld.

— Nu, dat is jammer!

— Voor wie is het jammer, Mijnheer?

— Wel — voor de aldus benadeelden in de eerste plaats — en misschien ook wel voor U, Mijnheer Farguhar.

Brown was opgestaan, greep naar zijn hoed en wandelstok, deed een paar passen naar de deur, keerde zich weer om en vervolgde:

— Dit is een wel wat zonderling gesprek geweest, Mijnheer Farguhar, ik erken het. Voor U nog het meeste. Spoedig echter zal U de ware beteekenis ervan wel duidelijk worden. En ik herhaal nog eens dringend mijn raadgeving: breek met dien neef van U, want hij is een doortrapte schelm die zelfs voor moorden niet zal terugdeinzen, om een doel te bereiken. Ik heb hem vannacht leeren kennen. Als hij vrij is, — vraag hem dan wat hij deze nacht heeft willen doen aan het uiteinde van de geheime tunnel. Let dan op zijn gezicht en — neem U voor den jongen in acht, want hij zal over U heenloopen, als over een oud vod, als gij hem te lang laat wachten, op wat hij als een rechtmatige buit beschouwt. En dat gij Uw rijkdommen voor U alleen houdt, Mijnheer Farguhar, dat gij de onvruchtbare vijgenboom zijt, waarvan in den Bijbel gewaagd wordt — dat spijt mij bijzonder voor U. Gij zijt een kwaadaardig, zelfzuchtig, genotziek en gevaarlijk oud heertje! Vaarwel — of liever tot ziens! En zoek maar niet naar het lid van de Windsor Club, Brown, — ik geloof niet dat gij hem zoudt vinden.

En het volgende oogenblik was de zonderlinge bezoeker verdwenen.

Geschenken van blijvende waarde voor

BATCO DE WERELD **COUPONS**

Ziet de groote coll. gegarandeerd echte diamant-
ringen van 14 kar. goud in de Batco toonzalen.

HOOFDSTUK VII.

EEN ZONDERLINGE ONTMOETING.

Vier dagen later zat Raffles geheel alleen in de bibliotheekkamer van het kleine heerenhuis in de Cromwellstreet, verdiept in de lezing van Homerus, toen de deur openging en Brand binnentrad, onberispelijk gekleed als steeds, met een bloem in het knoopsgat en een glimlach om de lippen.

— Als de uitdrukking van je gezicht niet bedriegt, Brand, dan ben je geslaagd?

— Volkomen! antwoordde Brand, terwijl hij de hand in den zak van zijn overjas stak, en er voorzichtig een pakje uitnam, dat hij even behoedzaam op de tafel neerlegde. Hier zijn de afdrucken van alle steutels, het waren er overigen maar weinig.

— Heeft Twickenham niets gemerkt?

— Niet het minst! Hij was bezig in de biljardzaal van de Windsor Club en daar was hij nog op het oogenblik dat ik weer heenging. Ik heb de sleutels dus ongemerkt uit zijn zak kunnen halen en het bosje er weer in laten glijden, nadat ik in ons eigen particulier vertrek de was-afdrucken had gemaakt.

— Ik bewonder tenzeerste je goochelaars-gaven, Brand, die ons van groot nu kunnen zijn.

— Maar weet je zeker, dat bij die vijf sleutels, ook de huissleutel is die past op het huis van den ouden Farguhar?

— Ik zou je niet aan een ontdekking hebben blootgesteld als ik dat niet zeker wist, Brand, antwoordde Raffles glimlachend. Twickenham had sedert een paar maanden een sleutel voor zijn eigen gebruik. Die oude dwaas van een Farguhar had maar een enkele goede hoedanigheid — en dat is het vertrouwen dat hij in zijn schurkachtige neef stelde. Het zal spoedig genoeg bitter geschonden worden.

— Wat denk je van de onbeschaamdheid van Twickenham, om rustig weer in de Club te verschijnen, na dat avontuur in de tunnel?

— Waarom zou hij niet? Hij zou immers juist de aandacht op zich vestigen, door nu plotseling zijn levenswijze te veranderen? Wat mij verbaast, is de betrekkelijke vlugheid, waarmede de schurken zijn bevrijd, lang voor ik het verwacht en gewenscht had.

— Heb je eenig denkbeeld wie dat heeft kunnen doen?

— Ja! Ik verdenk Bernard Onslow ervan. Ik vermoed dat hij eens is gaan kijken hoe de zaken stonden, toen hij de motor niet meer hoorde werken, en het fraaie gezelschap heeft gevonden en bevrijd.

— Naar het schijnt is de breuk tusschen Oom en neef nu volkomen. Wist je dat Edward?

— Men mompelt erover in de Club en als het zoo is Brand — laat de oude Farguhar zich dan in acht nemen!

— Je gelooft toch niet dat Twickenham tot geweldmaatregelen zou overgaan?

— Hij zal hem niet met een kogel afmaken, Brand. Wees daar maar zeker van — maar er zijn andere middelen om iemand snel te doden. De jongen moet nu vreezen, dat de oude dwaas hem nog zou onterven ook! Er zijn nog meer zusters' zoons moet je weten. Laat eens zien je afdrucken!

Brand maakte het pakje voorzichtig open, dat vijf kartonnen doosjes bleek te bevatten, en in ieder doosje, bevond zich een stukje was, aan voor- en achterzijde een indruk bevattend van een sleutel, eenmaal in de lengte, en eenmaal van de voorzijde genomen.

— Keurig werk! zeide Raffles vol bewondering. Het spijt mij, Brand, maar je zult nu dat elegante costuum moeten veranderen voor je overall — deze twee sleutels moeten nog voor vannacht gereed zijn.

En Raffles wees op een tweetal wasblokjes, die voor hem lagen.

— Als het moet, dan zal het gebeuren. Vannacht gaan wij dus naar het huis van Farguhar?

— Ja — het kan, geloof ik, geen uitstel meer velen. Er wordt gemompeld, dat hij voornemens is, al zijn geld op de bank in het buitenland te deponeren. Misschien vreesst hij dat het pond sterling nog meer zal zakken.

Brand nam de beide cartonnen doosjes met de wasblokjes van de tafel, en deed een paar stappen naar de deur.

Daar wendde hij zich om en vroeg op zachten toon:

— Zal Henderson meegaan?

— Neen Brand. Je weet wel, dat ik hem, als het even gaat, buiten dergelijke onder-

nemingen houdt. Hoogstens zal hij ons met de auto zoo ver mogelijk brengen, en dan moet hij de taxi met het verwisselbare nummerbord nemen.

Brand knikte, en begaf zich aan het werk.

Om acht uur in den avond, waren de uit koper vervaardigde sleutels geheel gereed, en Brand kleurde van genoegen, toen Raffles hem nogmaals prees om het fijne werk, dat hij geleverd had.

De twee mannen kleedden zich haastig en dineerden in een der groote hotels. Zij zagen een paar bedrijven van een nieuw blijspel van Coward, dat verbazenden opgang maakte, en begaven zich vervolgens naar hun huis, waar Raffles met de punctualiteit en den kalmen ijver van een boekhouder zijn maatregelen nam.

Soortgelijke ondernemingen waren niet van de gemakkelijkste, en er waren dus vrij wat hulpmiddelen noodig, teneinde er zeker van te kunnen zijn, zonder kleerscheuren de zaak teneinde te brengen — voor zoover de mensch ergens zeker van kan zijn, zooals Raffles er altijd aan toevoegde.

Natuurlijk had hij in die vier dagen reeds een grondige studie gemaakt van de gewoonten van den ouden man. Als hij geen „conferenties” had, dan begaf hij zich meestal reeds om elf uur ter ruste. Hij scheen in de laatste twee dagen trouwens een weinig ongesteld te zijn.

Het was den leden van de Windsor Club al opgevallen, hoe geel, mager en ingevallen zijn gelaat in de laatste dagen was geworden. Raffles had dit van hooren zeggen, want hij had den ouden boosdoener niet meer gezien, sedert het eigenaardige onderhoud, dat hij dien middag met hem gevoerd had.

Klokslag twaalf verlieten de twee vrienden, van alles voorzien, door de deur aan de tuinzijde het huis, liepen vlug naar de plek waar Henderson stond te wachten met den huurauto, die onder zijn vervelooze en gebogen motorkap acht krachtige cylindere verborg, en reden omstreeks twintig minuten langs een omweg tot aan het landelijke pleintje, met zijn kerk in het midden, waarop Gilston Road uitkomt en stapten daar uit.

Het was in deze deftige wijk reeds zoo goed als geheel stil, en de eenige agent die zij tegenkwamen, tikte even aan zijn helm voor de twee deftig gekleede heeren, ieder voorzien van een klein handvalies die hem daar voorbijgingen.

Een paar minuten later stonden zij stil voor het fraaie oude huis, en een paar seconden

later bleek afdoende welk voortreffelijk werk Brand had afgeleverd, want de door hem gemaakte sleutel, bleek zonder haperen en zonder gerucht in het Yale slot te passen, de deur ging open en zonder door iemand te zijn gezien op dit late uur, bevonden de twee vrienden zich reeds binnenshuis.

De vestibule was schemerachtig verlicht door een enkele lamp, hoog tegen den zoldering aangebracht.

Als schimmen stonden daar de fraaie beelden die Raffles als Mijnheer Brown, reeds vier dagen tevoren had kunnen bewonderen.

De twee vrienden luisterden eenige minuten volkomen bewegingloos, maar alles bleef stil in het groote huis, en het was duidelijk dat iedereen zich reeds ter ruste had begeven.

Raffles gaf Brand een wenk, en zij beklommen de linkervleugel van de dubbele trap.

Brand volgde zonder aarzelen, want hij wist, dat hij zich volkomen kon verlaten op het stalen geheugen en de opmerkingsgave van Raffles, die dien middag wel de gelegenheid zou hebben gevonden, dat deel van het huis te bestudeeren, dat hem het meeste belang inboezemde — het deel waar de brandkast stond.

Hun voetstappen werden geheel gedempt door den dikken looper die den vloer van de hoofdgang bedekte.

Voor een hooge, witgelakte deur stond Raffles stil en luisterde in diep gebukte houding.

— Dit is zijn slaapkamer, fluisterde hij zacht.

— En de brandkast? vroeg Brand even onhoorbaar.

— Twee deuren verder — in zijn werkkamer, die door de rookkamer van zijn slaapvertrek gescheiden is. Wij zullen...

Raffles hield plotseling op.

Een zeer licht gekraak klonk ergens in het huis, voor Brand nauwelijks waarneembaar, maar dat Raffles dadelijk het zwijgen oplegde.

Hij bukte zich nog dieper, en bracht zijn oog voor het sleutelgat van de deur, die met grendels en niet met den sleutel gesloten was.

Ter zelfder tijd drong een zeer zwak lichtschijnsel onder de reet van de deur door, zoodat Brand verschrik een stap achteruit deed en zijn hand op de arm van Raffles legde.

— Heeft hij ons gehoord? fluisterde hij, met zijn mond bij het oor van Raffles. Is hij opgestaan?

— Neen Brand, hij slaapt rustig. Wees stil, en zeg geen woord meer!

Er verliepen wel vijf minuten, toen werd er opnieuw een heel zacht gerucht hoorbaar, of ergens in de duisternis in dezelfde lange gang gedempte voetstappen klonken, als van iemand, die den grootsten zorg draagt, niet te worden gehoord.

— Wel wat deksel, bromde Brand voor zich heen, het is even druk in dit drommelsche huis alsof een bezoekdag! Wat is er toch gaande?

Hij luisterde scherp toe, en meende, heel even achter die gesloten deur van de slaapkamer het gerinkel te hooren van glas, dat onmiddellijk weer ophield.

En infusschen stond Raffles nog steeds toe te zien, diep gebukt.

Het was stikdonker in de gang, want slechts heel aan het einde bevond zich een klein venster, dat uitzicht gaf op den zijtuin. Door dat venster zag men een klein stuk van den flauw door de maan verlichten nacht schemeren.

En toen Brand met kloppend hart de gang inkeek, zou hij gezworen hebben dat er vluchtig en snel een schaduw heenvloog voorbij dat stuk hemel.

Het was dadelijk weer weg en hij hield zijn adem in, uit vrees, zelf te worden gehoord.

Ook Raffles moest iets hebben opgemerkt, want de vingers van zijn linkerhand omknelden als met een ijzeren greep den rechter onderarm van Brand.

Zoo stonden zij zeker nog wel vijf minuten, zonder eenige beweging te maken, maar op alles voorbereid.

En plotseling werd het einde van de gang zwakjes verlicht door een dwalend, trillend schijnsel, dat klaarblijkelijk afkomstig was van een gewone zaklantaarn.

Raffles en Brand, stonden op het punt naar voren te stormen, daar ieder oogenblik de lichtkegel zwaaiend en sidderend hen kon bereiken, maar plotseling werd die onbeweeglijk gericht op iets dat schitterde als goud — het was de koperen slotplaat van de deur naar de werkkamer.

Men zag nog een paar vingers die de lamp vasthield en toen kwam een sterk behaarde, rechterhand tevoorschijn, duidelijk zichtbaar in den lichtbundel, en waarvan de vingers iets vast-hielden, dat eveneens glinsterde, en dat verdween in het Yaleslot.

Bijna onmiddellijk ging de deur open, blijkbaar ontsloten met den sleutel die erop paste.

Het lichtschijnsel verdween, de harige hand werd onzichtbaar, die zooveen nog fel beschenen werd door het licht uit de lamp.

— Heb je hem herkend? fluisterde Raffles, zoodra het weer donker en stil was.

— Hoe zou ik dat? Ik zag niets dan zijn hand.

— Maar die hand verried hem! Ik heb duidelijk het anker kunnen waarnemen, dat op den rug getatoueed is. Die hand heeft mij vier dagen geleden willen doodden, Brand! Het is de hand van den Koning van de Havenwijk, van Dan Sprinkle. Hij schijnt hier dus voor eigen rekening zaken te doen! De schelm heeft zeker hetzelfde denkbeeld gehad als ik — en de sleutels van den neef doen namaken!

— Maar — wie is dan toch hier binnen? Je zeide dat de oude man sliep?

— Hij slaapt nog altijd, Brand. De man daarbinnen....

Plotseling zweeg Raffles en trad snel terzijde, Brand met zich mee trekkend.

Aan de overzijde van de gang was een deur, die Raffles dadelijk gezien en onderzocht had. Zij gaf toegang tot een diepen muurkast, waarin een paar oude valiezen stonden. Het volgende oogenblik had hij Brand daarbinnen geduwd, en was zelf in de kast gewipt, de deur op een kleine kier open latend.

Het was juist bijtijds, want de slaapkamerdeur ging heel voorzichtig en langzaam open, een man trad in de gang, sloot de deur weer, knipte een zaklantaarn aan, volgde bij het licht daarvan de gang, en toen werd het weer plotseling even donker. De voetstappen hielden op, een deur werd geopend en het scherpe oor van Raffles hoorde een met moeite onderdrukten uitroep van verbazing en woede, gevolgd door het sluiten van de deur.

— Kom vlug mee, Brand! fluisterde hij. Als niet alle voorteekenen bedriegen, dan gaat zich hier een drama afspelen, waarvan ik getuige wil zijn.

De twee mannen verlieten de kast weer, staken snel de gang over, en Raffles had in zeer korten tijd de eveneens gesloten deur van de rookkamer weten te openen. Het vertrek, zooals men zich herinneren zal, dat zich bevond tusschen het slaapvertrek en de werkkamer van Ronald Farguhar.

Het volgende oogenblik stonden zij binnen, en sloten zachtjes weer de deur.

En onmiddellijk hoorden zij in het aangrenzende vertrek met moeite onderdrukte, driftige stemmen.

Raffles, die kon zien als een kat in de bijna volmaakte duisternis had Brand bij de hand genomen en voerde hem naar een zware, fraaie, antieke kast, die tegen den rechterzijwand

stond, ongeveer in het midden.

Raffles opende onhoorbaar een van de breede deuren van het fraaie meubel, en nam er achter plaats, zoodat het nu voor iedereen die uit de slaapkamer kwam, door de tusschendeur onmogelijk was, de beide indringers achter die deurhelft te zien.

De andere deur, die naar de werkkamer voerde, stond wijd open, en daardoor kwam het dat de twee vrienden nu en dan zelfs een in woede gefluisterd woord konden opvangen.

Steeds driftiger, steeds luider werden die stemmen, en eensklaps kwam daaraan een einde.

Er klonk een geluid a'sof iemand een diepe zucht slaakte, die werd gevolgd door het geluid van een doffen val.

Het volgende oogenblik ging de slaapkamerdeur open, en op de drempel verscheen een gedaante van een kleinen man in een witzijden pyama gekleed.

Een arm strekte zich uit naar den schakelaar van het licht en daar stond de oude Farguhar, bleek, met een browning in de rechterhand.

Zonder ook maar een enkelen blik aan de openstaande kastdeur te wijden, stak hij met snelle schreden het vertrek in zijn volle breedte door, en stond het volgende oogenblik op den drempel van de tweede tusschendeur.

Hij slaakte een kreet van schrik en afschuw, en riep uit:

— Wat beteekent dat? Deed jij dat, Oliver? Waarom heb je dat gedaan?

— Waarom? Een zonderlinge vraag! Moest ik soms rustig toelaten, dat deze schurk uw brandkast kwam plunderen?

— Wist je dat dan vooruit?

— Niets wist ik! Het is een geheel toevallige ontmoeting.

— Wat doe je dan hier, op dit uur van den nacht?

— Ik — ik wilde met U komen praten! Ik wilde het weer goedmaken!

— Om half een in den nacht?

Er klonk wantrouwen in de stem van den ouden man en even bleef het stil.

Toen zeide weer de stem van Twickenham, wat aarzelend:

— Voor een verzoening is iedere tijd goed, Oom! Zou U die revolver niet wegsteken? Zij is nu geheel nutteloos.

— Is — is hij dood? klonk weer de schorre stem van Farguhar.

— Ik weet het niet — en als hij dood is, zou het zijn verdiende loon zijn! gaf Twickenham ten antwoord. Ik heb hem met een zwaren, bronzen kandelaar op het hoofd geslagen. Had ik anders moeten handelen? Heb ik U belangen soms niet goed behartigd? Zijt gij niet tevreden over mij, Oom? Waarom blijft gij daar toch zoo met die browning in Uw hand staan?

— Ik steek hem al in mijn zak, zooals je ziet. Het is een heel vreemde zaak, Oliver. Jullie waren toch vrienden?

— Wij waren het — tot voor tien minuten!

— Ik meende dat Sprinkle niet eens je ware naam kende?

— Hij kende hem niet — tot die hond van een Raffles hem noemde in dien vervloekten nacht. Hij heeft mijn naam verraden, en Sprinkle heeft er dadelijk gebruik van weten te maken, zooals nu blijkt. O, als ik hem toch nogmaals in mijn handen kon krijgen. Hij zou mij niet meer ontsnappen, dat verzeker ik U.

— Voor we aan Raffles dachten, knaap, deden wij beter aan de politie te denken. Bel het dichtstbijzijnde politiebureau op. Ik wil niet met dat — met dat daar, opgescheept blijven.

— Mijnheer behoeft geen moeite te doen, Mijnheer Farguhar, klonk een stem vlak naast den ouden man, als U politie noodig heeft — hier is ze!

Een krachtig gebouwd brigadier en een agent, beiden in uniform, waren zoeven door de tusschendeur binnengekomen.

BATCO DE WERELD COUPONS

worden o.a. verpakt bij de onderst. sigaretten:

NORTH STATE

CLYSMA No. 30

GOLD DOLLAR

MAVRIDES TURKISH

PIRATE

HOOFDSTUK VIII.

HET DRINKGLAS.

Verstomd keek de oude man de beide agenten aan, niets begrijpend van dat plotseling binnenkomen, om toen uit te barsten:

— Iedereen schijnt vannacht mijn huis te kunnen binnengaan, alsof het een kroeg was.

— Wij zagen licht op deze verdieping, en de buitendeur bleef op een kier staan, Mijnheer Farguhar, antwoordde de brigadier. Het was dus wel degelijk mijn plicht om ongevraagd eens te gaan zien, of hier alles in orde was. Ik vond het niet noodig daarvoor Uw butter te wekken. Dit ziet er trouwens uit, alsof ik gelijk had met mijn vermoedens! Die man daar is leelijk toegetakeld! Deed U dat, Mijnheer?

— Ik deed het — om de brandkast van mijn oom te beschermen.

— Zoo? Dat is zeer edel van U. Maar waarom hebt gij dan nog altijd dien zwaren kandelaber in de hand?

— Ik had hem weggezet — en weer ter hand genomen! antwoordde Twickenham met haperende stem.

De doordringende oogen van den Brigadier bleven voor een kort oogenblik op het bleeke, vertrokken gelaat van den jongeman rusten en toen hernam hij kortaf:

— Geeft U mij dat dingetje maar. Nu het is knapjes zwaar! Goed om een os mee te vellen! Hier, Spider, houdt vast. Ik zal eens zien of er met dien man nog iets te doen valt.

De brigadier had den agent den zwaren met bloed en haren besmeurde kandelaber ter hand gesteld en nu knielde hij neer naast het roerlooze lichaam van Dan Sprinkle, die een groote wonde had aan het voorhoofd, waaruit nog altijd het bloed lekte.

Hij voelde de pols van den zwaargewonde, luisterde naar den hartklop, schudde het hoofd en begon hem toen met vaardige hand te verbinden, gebruik makend van den inhoud van een klein verbandtrommeltje, dat iedere brigadier van politie te Londen met zich meedraagt, na een zeker uur van den avond.

Terwijl hij zoo aan het werk was, zeide hij:

— De kerel lijkt nogal sterk en taai. Mis-

schien haalt hij het er van op. Weet U wie het is?

— Hoe zou ik dat weten, vroeg Twickenham norsch. Ik heb geen kennis aan inbrekers.

— Dat is heel begrijpelijk Mijnheer. Nu dan, die man is Dan Spinkle, bijgenaamd de Koning van de Havenwijk, en ik ben blij dat wij eindelijk de hand op hem hebben kunnen leggen. Als hij dit overleeft — dan zal hij de rest van zijn leven wel achter slot en grendel moeten doorbrengen. Spider, zorg aanstonds voor een brancard! U heeft hier toch zeker een telefoon?

— Natuurlijk! antwoordde de oude man korzellig. Moeten er nog formaliteiten vervuld worden?

De brigadier zette groote oogen op, en zei, zijn trommeltje weer wegstekend:

— Wel — ik ben toch verplicht om proces verbaal op te maken. Ik behoor toch te weten wat hier gebeurd is. Wie is om te beginnen, deze jongeman?

— Mijn naam is Oliver Twickenham. Ik ben de neef van Mijnheer Farguhar — en ik kwam hem bezoeken.

— Hoe laat was dat?

— Het was — omstreeks half twaalf!

— Dus Uw oom was naar bed gegaan tijdens Uw bezoek? hernam de brigadier met een snellen blik op de pyama van witte zijde.

— Dat is te zeggen — Oom lag al in bed! Hij was niet erg lekker, hakkelde Twickenham met een schuwen blik op zijn zwijgend familielid.

— Dus dan heeft de butler U natuurlijk de deur geopend, ging de brigadier met zijn vlakke, rustige stem voort, zijn opschrijfboekje en potlood gereed.

— Neen — dat niet! Het personeel sliep al, maar — ik heb de sleutels van mijn oom tot mijn beschikking, of liever ik heb een tweede stel, en zoo kan ik hier ieder oogenblik van den dag binnentreden.

— Van den dag — en van den nacht! voltroide de brigadier den zin met zijn kalme stem. Dat is heel gemakkelijk, dat is zeker! Gij sprak dus wat met Uw Oom die al in bed

lag, en toen hoordet gij beiden gerucht in dit vertrek, en zijt natuurlijk gaan kijken wat het was!

— Zoo is het! riep Twickenham opgelucht uit.

— Gij hebt een kandelaber genomen, en den verrasten inbreker neergeslagen — ofschoon de browning natuurlijk veel gemakkelijker zou zijn geweest.

— Welke browning? vroeg Twickenham een weinig heesch.

— Wel, de browning, die Uw oom in de zak van zijn pyama heeft.

— Hoe wist je, man, dat ik een browning in mijn zak heb? vroeg Farguhar verwonderd uit.

— Wel, het is duidelijk genoeg te zien! Het zware ding trekt Uw zak heelemaal naar omlaag. Waarom is het wapen eigenlijk niet gebruikt?

— Ik was mijn Oom voor! antwoordde Twickenham kortaf. En ik had nu eenmaal geen ander wapen. Ik hoop toch niet dat ik iets misdreven heb, door zoo te handelen?

— Misschien niet! antwoordde de brigadier afgemeten. Dat moet de Rechtbank maar uitmaken. Gij zult natuurlijk als getuige worden opgeroepen. De zaak schijnt U erg te hebben aangepakt, Mijnheer Twickenham was geloof ik den naam!

— Dat is waarlijk geen wonder! bromde Twickenham.

— Gij zijt zoo bleek als een laken. Gij hebt een verfrissende teug noodig! Maar ik zie geen water. Wat is hier naast voor een vertrek?

— De rookkamer! Maar als ge soms denkt, dat ik daar een fontein heb, brigadier, zeide Farguhar knorrig.

— En daarnaast zal Uw slaapkamer wel zijn? Dan gaan wij daar heen. Ik moet ook eens zien, hoe de inrichting van die kamer is.

— Is dat noodig? vroeg Twickenham, terwijl een kwaadaardige blik naar den brigadier schoot, die kalm stond te schrijven, hoog opgericht en nu en dan aan zijn potlood likkend.

— Zeer noodig, Mijnheer Twickenham, willen de heeren ons maar voorgaan?

— Laat die kandelaber maar even hier, Spider.

— En de brancard? vroeg de agent.

— Dat loopt niet weg! Er zijn dingen van meer belang, die voor gaan.

De brigadier maakte een beweging die aan duidelijkheid niets te wenschen overliet, en Oom en Neef verlieten het werkvertrek, met

de nog onaangetaste brandkast er in, schreden door de rookkamer, en gingen het slaapvertrek binnen.

— Nu zal ik je moeten verzoeken om het kort te maken brigadier, begon Farguhar norsch. Ik gevoel weinig lust om deze nacht te rekken. Zorg dat ik bevrijd word van — wat daar binnen op den grond ligt, en tracht te bereiken dat ik zoo min mogelijk word lastig gevallen bij het proces wat nu wel zal volgen. De duivel hale mij, als ik erg ben ingenomen met jullie plotselinge komst!

— Ja, zulke dingen zijn altijd onaangenaam! zeide de Brigadier schouderophalend. Er zal echter weinig aan te doen zijn. Maar die bleekheid van Mijnheer Twickenham is werkelijk opvallend. Is hier geen water? Natuurlijk wel! Ha — wacht eens, daar zie ik iets dat nog veel beter is. Kostelijke limonade — een glas vol. Daar op dat nachttafeltje Mijnheer Twickenham. Drink dat glas maar eens vlug leeg, het zal U opknappen. Maar wat scheelt U toch — gij staat te wankelen op Uw beenen? Hier — drink maar eens.

De brigadier was vlug op het nachtkastje toegestapt, had het glas gegrepen, en stond nu voor Twickenham die hem aanzag met een blik van onbeschrijfelijk afgrijzen op het vertrokken gelaat en doodsangst in de oogen.

— Ik heb geen dorst! bracht hij er met moeite uit, de hand aan zijn keel brengend.

— Drink! beval de brigadier met stemverheffing. Waarom zoudt ge die kostelijke limonade niet drinken? Weliswaar is het de nachtdrank voor Uw Oom, maar een nieuw glas is gemakkelijk te maken, nietwaar. Een glas van juist dezelfde samenstelling. Drink, zeg ik U!

Twickenham slaakte een soort gebrul, rukte den brigadier het glas uit de hand en wierp het te gruzel op den vloer.

— Ik zeg je immers, dat ik geen behoefte heb aan water of limonade! stootte hij lijkbleek uit.

Farguhar had hem met de grootste verbazing gadeslagen en plotseling begon hij te beven als een riet, zoodat hij zich moest vasthouden aan de tafel, en met moeite kwam de vraag over zijn trillende, doodsbleeke lippen:

— Waarom wilde je niet drinken uit mijn glas, Oliver?

— Hij wilde niet drinken — om te blijven leven, Mijnheer Farguhar. Uw limonade was vergiftigd. Misschien zoudt ge nog niet deze nacht gestorven zijn — maar toch zeker over eenige dagen, over een week! Zie naar zijn

gezicht, en twijfel dan nog! Lag ooit de schuld zoo duidelijk op een menschelijk gelaat gespreid?

— Dat is vreeselijk, dat is — afschuwelijk! schreeuwde de oude man, ik kan het nog niet gelooven. Ik ben goed voor hem geweest, hij zou van mij geërfd hebben....

— Daar ging het juist om, oude dwaas! riep de brigadier toornig. En je wilt mij niet gelooven? Hier — in dit fleschje is de doodelijke oplossing! Wie tien druppels drinkt, is een half uur later een lijk! Ik ken dit duivelsche vocht! Ik herken de kleur, de geur ervan! Het is een Italiaansch vergift dat bijna geen sporen nalaat in het menschelijk lichaam. Zult ge mij nu eindelijk gelooven? Begrijpt ge nu waarom hij niet wilde drinken?

De brigadier had bliksemsnel zijn hand in de zak van de smoking gestoken welke Twickenham droeg, en hief een klein kristallen fleschje op, voor de helft gevuld met een dik, vloeiend, geelachtig vocht.

Twickenham was vreeselijk om aan te zien, afschuwelijke angst en woede streden op zijn bleek gelaat nog om den voorrang.

Hij was met een tijgersprong plotseling bij den brigadier en beet hem toe:

— Je bent geen politieagent! Het is onmogelijk. Die zou niet op deze wijze zijn opgetreden. Er is iets in je gezicht dat herinneringen bij me opwekt — iets in de oogen dat ik meen te herkennen....

— Ja, je herinnert je mij, schurk! riep de gewaande brigadier met stemverheffing. En je zult je lot niet ontgaan!

— Raffles! brulde Twickenham. Mijn instinct had mij moeten waarschuwen. Ik ben verloren, ik weet het, maar jij zult het niet overleven! Daar — en wees vervloekt. Hij had de hand in de rechterbroekzak gestoken en een kort, vlijmscherp mes, schitterde in zijn gebalde vuist. Maar Raffles had hem goed in het oog gehouden en nu greep hij vlugger dan de gedachte de pols van den ellendeling, en draaide met een handige vlugge greep de gewapende arm op den rug van den schurk, zoodat hij een kreet van pijn slaakte en het mes moest laten vallen.

— Maak hem onschadelijk, amice, zeide Raffles koel en hij velde Twickenham met een enkelen verschrikkelijken kaakslag. Bindt en knevel hem. Ik heb met dezen heer nog een woordje te spreken.

Raffles wendde zich met een zonderlinge glimlach tot den doodsbleeken Farguhar en hernam:

— Dit alles behoeft U niet te verbazen,

mijn waarde heer. Wij waren hier reeds vroeger in huis, als is het dan niet in uniform. Mijn kleeren zijn echter van een bijzonder maaksel, dat aan den binnenkant bestaat uit een volledig uniform. De sleutels van Uw neef, keurig nagmaakt verschaften ons den toegang. En nu zult gij toch wel eindelijk afrekenen met dien moordzuchtigen schurk, nietwaar?

— Ik hoop dat zij hem zullen hangen! antwoordde de oude man wraakzuchtig.

— Nu — daartoe zal het wel niet komen, maar levenslang krijgt hij natuurlijk wel of minstens vijftien jaar. De maatschappij zal dan tenminste langen tijd bevrijd zijn van dit booze gezwel! En nu tusschen ons, Mijnheer Farguhar! Dit is zeker Uw sleutelbos?

De oude man knikte stom.

— Dan moet dit de sleutel zijn van Uw nieuwe brandkast. Een uitstekend meubel zoo goed als inbraakvrij — maar heel gemakkelijk met dit kleine voorwerp te openen, als men de combinatie kent. Die ken ik helaas niet — maar gij kent ze des te beter. Wees zoo goed, mij die combinatie te noemen!

— Nooit! riep Farguhar schor.

— Neen? Ik had dit antwoord verwacht. Gij zijt een koppig en hard man! Mijnheer Brown heeft er mij een en ander van verteld. Want ik wil nu nemen, Mijnheer Farguhar wat gij toen niet vrijwillig hebt willen geven. Ik zou met weinig genoeg hebben genomen — thans eisch ik veel! Ben je gereed, Charles?

— Hij kan geen vin meer verroeren. Doorzoek dan zijn zakken! Heeft hij geen opschriftboekje?

— Hier is er een!

— Bevat het geen aantekeningen, cijfers?

— Een paar adressen, telefoonnummers — wacht eens — hier lees ik B. 12457!

Raffles had de sleutelbos al opgenomen, ging naar de tusschendeur en zeide met een lach om zijn lippen:

— Ik denk dat Mijnheer Twickenham de combinatie ook wel wist! Wij zullen het in ieder geval beproeven. B. zal wel beteekenen brandkast, Belet dien ouden dwaas geluid te geven, Charles.

Raffles ging de werkkamer binnen. Er verstreken ongeveer 10 minuten en toen trad hij weer binnen, met een actetasch onder den arm en de laconieke opmerking:

— Zestienduizend pond in bankbiljetten, aandeelen en goudgeld! Vier dagen geleden zoudt gij met duizend hebben kunnen volstaan, Mijnheer Farguhar! En ga nu mee — wij zijn

er niet al te veel op gesteld dat gij te spoedig alarm gemaakt!

Raffles vatte den ouden man bij den mageren arm, bracht hem het vertrek uit, trok, in de gang gekomen, de deur van de muurkast open, duwde hem daarin, draaide de deur op slot en stak de sleutel bij zich.

Haastig gingen de twee mannen de trappen weer af, vergezeld door een woedenden roffel van twee vuisten op de binnenzijde van een gesloten deur en schelle noodkreten van een man, die aan het uiterste van de spankracht zijner zenuwen was gekomen.

Een minuut later was hij bevrijd, en weer vijf minuten daarna had de butler agenten binnengelaten — en ditmaal waren het echte!

Het is een der grootste schandaalprocessen van het hedendaagsche Londen geworden.

Sprinkle genas, en bracht uit wraakzucht alles aan het licht, ook zijn bondgenootschap met den jongen man, wiens naam Raffles hem onthuld had in den loop van dien gedenkwaardigen nacht.

Farguhar trad als hoofdgetuige op, en kon het fleschje vergift toonen. De bedienden legden eveneens getuigenis af — en alleen Raffles en zijn geheimzinnige helper ontbraken bij alle zittingen.

Twickenham eindigde met een volledige bekentenis en het bleek dat Raffles goed geraden had — hij werd tot vijftien jaren dwangarbeid veroordeeld.

De volgende aflevering bevat :

Een Spionnenzaak.

10 VOOR 1 RIKS 10

JEUGDBOEK 2

JEUGDBOEK 4

Zoekt U gezonde en niet te dure lectuur voor Uw jongens en meisjes, bestelt dan het pakket met tien **boeiende en tegelijk ontwikkelende boeken** uit onze Nederlandsche Geïllustreerde Jeugdbibliotheek voor slechts **f 2.50** (Twee Gulden en Vijftig Cent). U kunt dan kiezen uit de onderstaande titels. Al deze Jeugdboeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar à f 0.25 per stuk, franco per post. De boeken vanaf No. 3 stellen wij ook **keurig ingebonden** beschikbaar voor slechts 40 ct. per stuk, franco per post. Bestel vandaag nog dit pakket met tien boeken bij de Administratie van het Amusante Weekblad te Bilthoven per postwissel of door storting op postrekening 70186 van f 2.50 onder vermelding „Voor Jeugdpakket” en opgave der gewenschte nummers.

1. Paul's avontuur in Limburg. (Uitverkocht.)
2. Peter Dornier.
3. De Club van Vijf.
4. Het avontuurlijke Levensjaar van Brammetje.
5. Met een motorboot op Avontuur.
6. De Heldendaden van een straat-hond.
7. Vier van het Platteland.
8. Het Leven in.
9. Roodrok, de jonge Vos.
10. Asoko, de Zwerver.
11. Het Geheimzinnige Hotel.
12. Van Huis ontvoerd.

JEUGDBOEK 5

JEUGDBOEK 8

Elk dezer Jeugdboeken is zeer kloek van formaat, **bevat 160 blz. druks**, is aardig geïllustreerd en heeft een frisch, aantrekkelijk driekleurendruk-omslag. Ze zijn van

absoluut goeden inhoud

en leenen zich ook uitstekend voor bibliotheken van scholen, jeugdverenigingen enz., waarvan er reeds vele voor regelmatige ontvangst dezer om de vier weken verschijnende boeken hebben ingeteekend.

Ook U kunt zich de regelmatige ontvangst der in deze Serie Jeugdboeken verschijnende titels verzekeren, door extra toezending van f 1.50 (Een Gulden en Vijftig Cent) voor de zes volgende te verschijnen Jeugdboeken.

GEGARANDEERD ECHTE

475

DIAMANTEN RINGEN 14 KARATS GOUD

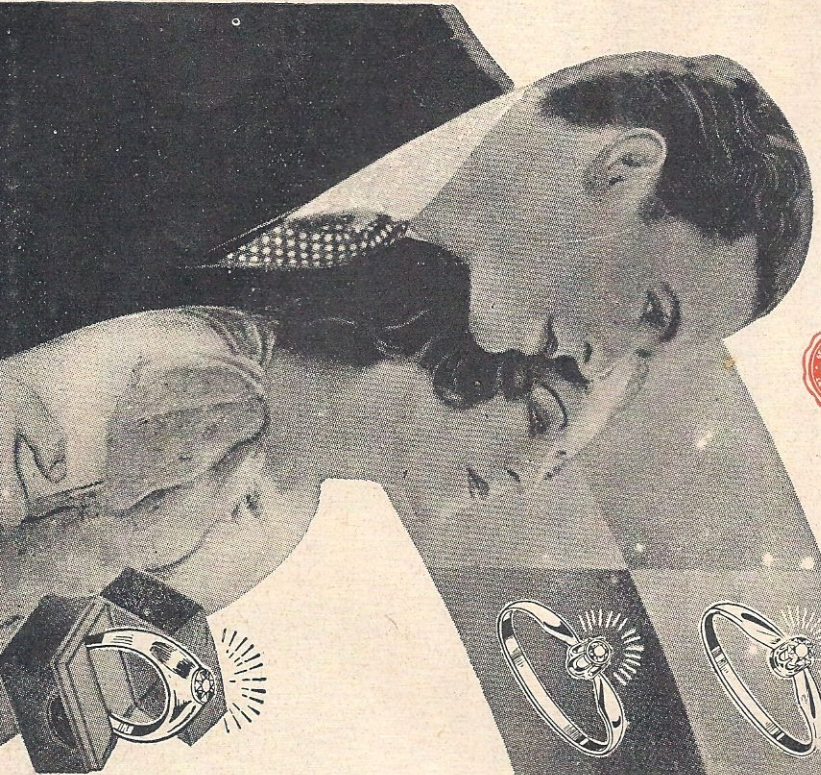
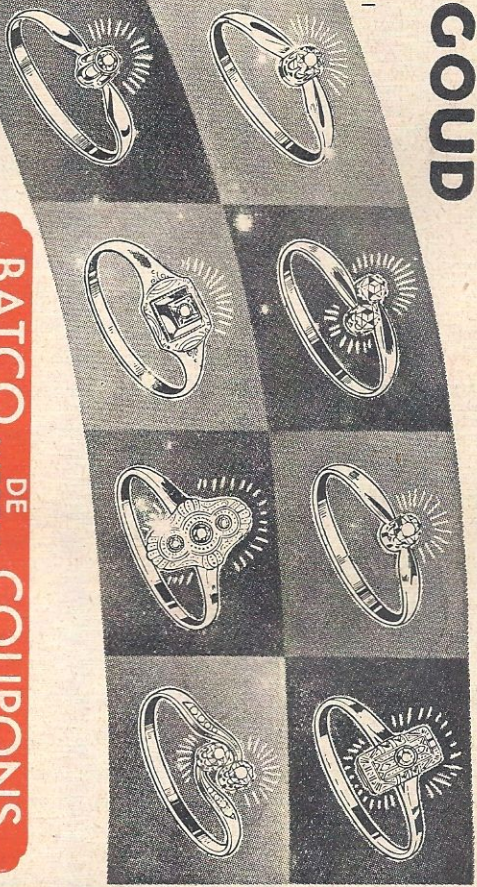
REEDS
VANAF

BATCO DE WERELD COUPONS

GARANTIEZEGEL

OP ELK ETUI

MARY LAWLER EN STANLEY SMITH DE BEKENDSTE NETRO-GOLDFUWNAVER ARTISTEN

BATCO DE WERELD COUPONS

WORDEN VERPAKT BIJ O.S. SIGARETTENMERKEN.

- CLYSMA^{no 30} 1 1/4 ct || NORTH STATE 1 1/4 ct
- MAVRIDES 1 1/4 ct || GOLD DOLLAR 1 ct
- MASPERO^{no 2} 1 1/2 ct || PIRATE 1 ct
- BRISTOL 1 ct || FLAG 1 ct

Als U onderstaande coupon even invult en inzendt aan Batco, Schiekade 12-14, Rotterdam, ontvangt U een fraaiën ringen catalogus met alle bijzonderheden en tevens 5 vrije Batco punten.

5 BON voor 5 gratis punten en ringen catalogus
te posten in open enveloppe, porto 1 1/2 ct.

GRATIS
PUNTEN

Naam: .....

Aan BATCO ROTTERDAM, Schiekade 12-14

L 10

Adres: .....

Stad: .....

Gefieve mij gratis en franco uw nieuwste Batco-Ringen-Catalogus te zenden met vijf vrije punten. Van éénzelfde adres wordt slechts een dazvr bonz gescrptveerd